

Estelle Stead

Modri otok

S Titanikom v večnost

Pogled v življenje v
onostranstvu

V noči s 14. na 15. april 1912 je ladja TITANIC trčila v močno ledeno goro. Luksuzna ladja, ki je veljala za nepotopljivo, je v globine ledenega severnega Atlantika odpeljala 1517 ljudi, med njimi številne znane osebnosti, diplomate in milijarderje.

Tudi znani angleški pisatelj in novinar W. T. STEAD je želel doživeti rekordno plovbo okoli "Modrega oboka" in o njej napisati stvarno poročilo. Vendar mu to nikoli ni uspelo, saj je bil tudi sam ena od žrtev tiste nesrečne noči. V noči po katastrofi je njegova hči Estelle, ki zdaj živi v Angliji, prek medijev prejela očetovo sporočilo iz posmrtnega življenja, v katerem ji je povedal o tragičnem koncu svojega življenja na Zemlji - veliko prej, preden je bilo mogoče uradno identificirati žrtve in preživele.

Ta izjemni medijski prenos "iz one strani", ki govori v prid njegovi avtentičnosti, za parapsihologe in poznavalce te tematike ni popolnoma nič nenavadnega. V naslednjih tednih so sledila nadaljnja poročila, tako, da je na koncu namesto prvotno predvidenega faktografskega poročila o pričakovanem rekordnem potovanju nastala vsebinsko polna in z verzi bogata knjiga:

"S TITANICOM V VEČNOST", kot odgovor na odločilno vprašanje, ki se bo nekoč zastavilo vsakemu od nas, ali in v kakšni obliki obstaja nadaljevanje življenja po tem življenju.

Prevod A.P.

Estelle Stead

se je nekaj let po nesreči Titanika dala fotografirati fotografskemu mediju Williamu Hopeu. Med razvijanjem filma je bil viden obraz njenega očeta W. T. Steada, ki je potonil z ladjo, kot dokaz njegove stalne bližine in preživetja..

Kazalo

Predgovor.....	4
Pismo sira Arturja Conana Doylea.....	6
Predgovor Estelle W. Stead-----	8
Predgovor W. T. Steada.....	13
I. Poglavlje: Nesreča Titanika. Potovanje „mrtvih“ v onostranstvo.....	16
II. Poglavlje: „Modri otok“.....	18
III. Poglavlje: Zanimive zgradbe.....	21
IV. Poglavlje: Prebivalci „modrega otoka“, njihovo početje.....	24
V. Poglavlje: Razprava o vzrokih in posledicah.....	28
VI. Poglavlje: Tako kot tukaj, tako tudi v onostranstvu.....	30
VII. Poglavlje: Prvi stik z Zemljo.....	32
VIII. Poglavlje: Moč misli kot most do naših dragih preminulih	35
IX. Poglavlje: Ljubezen in enakost interesov kot vez med duhovi.....	39
X. Poglavlje: Veličina in raznolikost onostranskih sfer.....	43
XI. Poglavlje: Opozorilne slutnje in vizije.....	46
XII. Poglavlje: Prehod v pravo „domovino duše“.....	47
XIII. Poglavlje: Večni in neomejeni napredek z svobodno dejavnostjo.....	51
XIV. Poglavlje: Vprašanje o končnem cilju duhovnega razvoja....	54
XV. Poglavlje: Krščanstvo in spiritualizem.....	56

Predgovor

Veliko je znanega o dramatičnem potopu "Titanika", največje potniške ladje na svetu v tistem času. O šokantnih podrobnostih tragičnega trka mogočnega oceanskega orjaka s še močnejšo ledeno goro v noči s 14. na 15. april 1912 so poročali dnevni časopisi, revije in knjige po vsem svetu.

Tudi več filmov je poskušalo verodostojno prikazati pretresljive dogodke, ki so se zgodili na krovu ladje pred in med potopom. Pri tem so bile osvetljene številne tragične usode posameznikov, deloma s strani samih rešenih, deloma s strani sorodnikov teh preživelih.

Med potniki so bile številne znane osebnosti, diplomati, milijonarji in novinarji, ki so želeli v rekordnem času doživeti težko pričakovano prvo plovbo angleškega hitrega parnika iz Anglije v Severno Ameriko. Luksuzna ladja, ki naj bi bila nepotopljiva, je v globine ledeno mrzlega severnega Atlantika odnesla 1517 ljudi.

Med tistimi, ki so se potopili z ladjo, je bil tudi W. T. Stead, ki je bil do takrat v Angliji znan in spoštovan novinar, saj je delal za različne angleške časopise. S številnimi knjigami je zaslovel daleč prek meja svoje domovine. W. T. Stead se je ukvarjal zlasti s skrivnostnim raziskovanjem posmrtnega življenja in je o tem tudi objavljajl svoja dela.

Pričujoče delo gospe Estelle Stead, hčerke zgoraj omenjenega W. T. Steada, se precej razlikuje od prejšnjih poročil o Titaniku. V njem ima potopitev ladje s posameznimi že znanimi grozljivimi prizori le podrejeno vlogo. Knjiga, ki je v angleščini doživela veliko naklado, je poročilo njenega očeta o njegovi nasilni smrti, ki jo je povzročil potop ladje in je bila na nenavaden način deloma posredovana hčerki že v noči po katastrofi, dokončana pa je bila v naslednjih tednih.

Gospa Stead, ki zdaj živi v Angliji, ima redko nadarjenost, da lahko izklopi svojo zavest in z svojo desno roko nezavedno zapisuje. Za to se je usposobila s številnimi prejšnjimi poskusi in na ta način je

vzpostavila duhovni stik s svojim očetom. Ta ji je sporočil zaskrbljujočo novico o nenadnem koncu svojega zemeljskega življenja in ji razkril svoje nadaljnje izkušnje iz časa svoje smrti. Prvo razkritje je bilo torej posredovano takoj po brodolomu in veliko prej, preden so organi sploh lahko ugotovili, kdo je med preživelimi in tistimi, ki so se izgubili. Dejstvo, ki bo bralcu dalo misliti!

Tistim bralcem, ki so do zdaj le bežno slišali o takšnih stvareh, se bo vse skupaj zdelo več kot čudno. V tem kontekstu pa se sklicujemo na svetovno znanega angleškega pisatelja Edgarja Wallacea, ki je tik pred smrtjo svojim prijateljem obljubil, da se bo oglasil iz posmrtnega življenja. Bil je trdno prepričan, da smrt ni konec v pravem pomenu besede, ampak le prehodna stopnja v življenje na drugem svetu, v posmrtnem življenju. Kmalu po smrti se je Edgar Wallace svojim prijateljem oglasil z znamenji in s tem izpolnil svojo obljubo, da bo dokazal, da živi tudi po smrti.

Podobno je W. T. Stead prišel "z one strani", da bi zagotovil enak dokaz. Zato ni poročal o že znanih grozljivih prizorih tiste katastrofalne noči, temveč je opisal svojo pot v onostransko »deželo večnega življenja«.

Naj se zdi vsebina še tako nenavadna, obstajajo med nebom in zemljo nedvomno stvari, ki se nam ljudem zdijo nerazložljive in nedoumljive, začeniši z dogodki, ki so povezani tako z našim rojstvom kot z našo smrtjo. Prav te stvari začnejo mnoge med nami zanimati takoj, ko se resno postavi vprašanje o dejanskem smislu in namenu našega bivanja na zemlji.

Pa naj se s temi vprašanji ukvarjajo mladi, željni znanja, da bi presegli vsakdanje poznavanje, ali pa se mi, ki nas je doletela težka usoda, ali pa celo bolni stojimo na robu groba, zaskrbljeno sprašujemo: "Kaj sledi?". Blagor človeku, ki takrat v globoki pobožnosti zapre oči in ostane neomajen! Na koncu bi rad povedal še, da si mora bralec o vsebini te knjig sam ustvariti svoje mnenje. Skeptik lahko dvomi. Toda tisti, ki vsebine ne zavračajo, bodo v njej verjetno našli najrazličnejše žarke upanja in veselo tolažbo.

G. Ewald Schroeder

Pismo sira Arthurja Conana Doylea

Draga gospodična Stead!

Zgodba se mi zdi zelo vznemirljiva in gotovo primerna za pomoč in tolažbo mnogim ljudem. Seveda pa ne morem natančno presoditi pogojev in okoliščin, v katerih je bila ta zgodba napisana in v kolikšni meri so pri tem morda igrali nezavedni vplivi. Vendar pa moram kot literarni kritik glede na slog reči, da sta kratka in primerna formulacija in posrečena uporaba primerjav značilnost pisateljskega sloga vašega očeta.

Na splošno se zdaj soočamo z dilemo, če primerjamo podrobnosti poročil različnih avtorjev o razmerah v onstranstvu. V njih vidimo nekaj zelo pomembnih razlik. Po drugi strani pa ni mogoče zanikati, da število skladnih izjav močno prevladuje. Da bi razložili to dejstvo, moramo imeti v mislih, da izraz »onostranski svet« ali »drugi svet« zajema ogromen sklop različnih stanj obstoja, ki imajo vsa bolj ali manj pomembne razlike med seboj: »V hiši mojega očeta je veliko bivališč". Naj dodam, da se tudi na naši mali zemlji poročila dveh prič o istem dogodku skoraj nikoli ne skladajo povsem.

Če bi si na primer predstavljali akademika iz Oxforda in indijanskega domorodca, ki vsak s svoje perspektive opisujeta svoje zemeljsko življenje, bi se njuna poročila razlikovala veliko bolj kot vsa poročila o posmrtnem življenju, ki sem jih doslej prebral.

Zlasti s to temo sem se zelo intenzivno ukvarjal, tako da lahko upravičeno domnevam, da nihče ni prebral toliko člankov na to temo - tiskanih, rokopisnih ali tipkanih - kot jaz. Mnogi od teh opisov posmrtnega življenja so prihajali od ljudi brez vnaprejšnjega znanja o duhovnih spoznanjih in izkušnjah, torej brez vnaprejšnjega mnenja ali posebne predstave o posmrtnem svetu. V nekaterih primerih so bili prenašalci takih opisov celo otroci. In vendar so vsi naslikali isto sliko sveta, ki je zelo podoben našemu, vendar se v njem vse notranje lastnosti človeka razkrivajo brez zadržkov in okraskov. Govorijo o svetu s trdnimi tlemi, na katerih

se bitja iz drugega sveta gibljejo med znanimi rastlinami in živalmi, pri čemer se vsak od njih ukvarja z njemu primerno dejavnostjo in ima dom, ki ga imenuje svoj. Skratka, o svetu, ki je daleč od nejasnih in hkrati neprijetnih predstav o nebesih naših zemeljskih religij.

Priznati pa moram, da še nikjer nisem našel opisa, ki bi kakor koli spominjal na vaš "Modri otok". Modra barva je zdravilna barva. Izraz "otok" se verjetno nanaša na izolirano sfero – ki je podobna preddverju neznanega onostranskega sveta.

Glede bolj ali manj "materialnih" vidikov življenja na onem svetu, kot so spanje, hranjenje itd., menim, da so odvisni od bolj ali manj fine eterične strukture duš. Nižja, ko je stopnja razvoja duše, bolj materialni so njeni življenjski pogoji.

Kljub temu je ključnega pomena, da človeštvo končno dobi pojasnilo o teh stvareh. Ne le da odpravljajo strah pred smrtjo, temveč so še posebej koristne in predstavljajo odlično pomoč, ko vas tako kot vašega očeta nenadoma pokličejo na drugo stran življenja. Takrat se boste znašli v znanem okolju in v mirnem stanju duha glede prihajajočega razvoja, v katerega ste bili tako nenadoma postavljeni. To znanje nam prihrani desetletja brezciljnega in jalovega tavanja po neznanem kraljestvu, o katerem nismo imeli pojma in s katerega obstojem se moramo zdaj sprijazniti, z mučno mislijo, da se soočamo s povsem negotovo prihodnostjo. Postopoma se moramo osvoboditi vseh napačnih predstav o posmrtnem življenju, ki smo si jih ustvarili na podlagi zavajajočih nauk na Zemlji in se posvetiti povsem neznanim dejstvom, s katerimi se soočamo nepripravljeno.

Veliko sreče z vašo knjižico!

A. Conan Doyle

Predgovor Estelle W. Stead

Ko je aprila 1912 sredi oceana potonil Titanik in je moj oče odšel na drugi svet, sem bila na turneji s svojo Shakesperjevo družbo. Med člani te družbe je bil tudi mladenič po imenu Pardoe Woodman, ki je v nedeljo, ko smo se pogovarjali ob čaju napovedal, da se bo zgodila nesreča na morju. Ni navedel imena ladje ali mojega očeta, vendar je povedal toliko stvari, ki so kazale na nesrečo na morju in smrt starejšega človeka, ki je bil tesno povezan z mano. Ta dogodek omenjam zato, ker je predstavljal prvo vez med mojim očetom in gospodom Woodmanom, saj je moj oče v veliki meri zaradi psihičnih sposobnosti gospoda Woodmana, lahko posredoval svoja sporočila, ki jih vsebuje ta knjiga. Menim, da bo ta dogodek zanimiv za bralce in ga je treba zapisati.

Čez štirinajst dni po nesreči sem videla očetov obraz in razločno slišala njegov glas, prav tako jasno, kot sem ga slišala, ko se je poslovil od mene, preden se je odpravil na ladjo Titanik. To je bilo na srečanju z Etto Wriedt, ameriško režiserko znano kot govorni medij. Na tem srečanju sem se z očetom pogovarjal več kot dvajset minut. Morda se to mnogim zdi neverjetna trditev, vendar je dejstvo, ki ga potrjujejo vsi, ki so bili prisotni na seji. Takrat sem to zapisala v članku objavljenem v reviji Nash's Magazine, ki je vključeval podpisana pričevanja vseh tistih prisotnih.

Od tistega dne do danes sem v stalnih stikih z očetom. Z njim sem se veliko pogovarjala in od njega dobila sporočila, ki so vsebovala zelo natančne dokaze, da je še vedno prisoten med nami. Resnično lahko rečem, da je povezava med nama danes še močnejša kot leta 1912, ko je odvrigel svoje fizično telo in prešel v duhovni svet. Nikoli ni bilo občutka ločitve, čeprav je bila odsotnost njegove fizične navzočnosti sprva seveda zelo žalostna.

Leta 1917 je gospod Woodman kot invalid odšel iz vojske prišel k nam v naš podeželsko hišo v Cobhamu.

Ko je bil pri nas, ga je doletela novica, da je bil njegov veliki prijatelj ubit na fronti, zato se je njegovo zanimanje za možnost komunikacije z onim svetom, do katerega je bil do takrat

brezbrižen, postalo intenzivnejše. Vedno je smrt ljubljene osebe tista, ki daje potrebno spodbudo za vneto povpraševanje.

Kmalu zatem mu je prijatelj lahko dal dokončne dokaze o svojem nadaljnjem obstoju in tudi o zmožnosti komuniciranja. Njegovi prvi dokazi so bili dani prek Vouta Petersa, drugi so sledili prek posredovanja Gladys Osborne Leonard in prek posredovanje prijateljev, nadarjenih s psihičnimi močmi. Z gospodom Petersom sem bila najprej prisotna; tam je bil tudi oče in njegov prijatelj je rekel, da je zaradi očetove prisotnosti in pomoči, tako dobro uspel v teh prvih poskusih komunikacije.

Kmalu po tem je gospod Woodman ugotovil, da ima sam moč avtomatskega pisanja in so oče in drugi kmalu lahko pisali prek njega.

Očetu je ljubše, če sem prisotna, saj se mu zdi, da ima drugače več težav in zelo redko poskuša pisati. Potrebo po moji prisotnosti pojasnjuje na ta način, da sva jaz in on tesno povezana, zato je sposoben črpati veliko moči iz mene, saj delam kot povezovalni člen in tvorim nekakšno baterijo med njim in gospodom Woodmanom. Jaz le pasivno sedim zraven, medtem, ko gospod Woodman piše.

Zagotovo vidim luč okoli nas in močan žarek svetlobe, ki se osredotoča na roko gospoda Woodmana. Včasih lahko vidim očeta samega in vedno, ko piše, zelo jasno čutim njegovo prisotnost.

Na ta način smo prejeli številna sporočila. V letu 1918 smo redno vsak teden bili v stiku z mnogimi dogodki, ki so se dogajali v vojni in o tem, kaj se bo zgodilo. Pogosto smo bili več dni prej obveščeni o dogodkih, še preden je novica prišla na običajen način. V enem primeru nam je oče celo dal dejanske naslove, ki so se (in so se) pojavili v časopisih naslednji teden.

Zanimivo je tudi, da sta se gospod Woodman in moj oče srečala le enkrat, še preden je slednji odšel. Gospoda Woodmana sem mu predstavila, le malo preden je zapustil Anglijo v Titaniku in sta si izmenjala le dve ali tri besede. Zato gospod Woodman ni nikoli osebno poznal mojega očeta, niti se ni nikoli srečal z njegovimi spisi ali z njegovim delom. Vendar je način pisanja in formulacija sporočil povsem značilna za mojega očeta.

Gospod Woodman piše tudi z zaprtimi očmi in pogosto drži robček nad njimi. Nekatera najboljša sporočila so bila podana v polmraku, ko je bilo nemogoče slediti, kaj piše, pa vendar besede nikoli niso

bile prepisane. Pisanje se včasih ustavi, saj oče očitno bere tisto kar je bilo napisano, pri čemer morajo biti črke i in t se pravilno napisane. Moj oče je imel navado, da je med bivanjem tukaj pregledoval svoje zapise in prečrtal t-je in i-je; ta navada je bila znana le redkim in je bila gospodu Woodmanu zagotovo popolnoma neznana.

Dve od tako pridobljenih sporočil sta bili že objavljeni leta 1920 in leta 1921, na dan premirja. Za prvo sporočilo nismo vedeli, da je nameraval dati sporočilo. Nekaj prijateljev, med katerimi je bil tudi gospod Woodman, je z mojo mamo in mano pilo čaj pred enajstim novembrom. Pogovarjali smo se o raznih temah, ko sem nenadoma začutila, da prihaja moj oče v sobo in po občutku, ki mi ga je dal, sem lahko ugotovila, da želi, da mu damo priložnost za pisanje in da je nujno. Tisti večer je bilo to nemogoče, zato smo se dogovorili za naslednji večer.

Gospod Woodman je prišel okoli devete ure. Nekaj časa smo sedeli ob ognju in se pogovarjali nekaj minut; nato smo začutili, da je vstopil oče in takoj smo se usedli. Očetov način je bil točno takšen kot včasih, ko je še bil tukaj v telesu in je želel, da bi bilo nekaj pomembnega opravljeno. Osredotočiti se mora na to in na nič drugega. Ko smo tako sedeli, se je roka gospoda Woodmana začela premikati in oče je napisal naslednje besede: "Imam pripravljeno sporočilo in, če me ne boste prekinili mi bo upam uspelo posredovati." Pisal je z izjemno hitrostjo in v približno pol ure nam je dal svoje sporočilo. Ko je končal, je naročil, naj se prebere in po potrebi nas je prekinil, nato pa nas je zapustil; o ničemer drugem ni spregovoril. Bilo je naporne pol ure za vse nas, vendar je bilo vredno.

Sporočilo je bilo natisnjeno naslednji dan in več tisoč jih je bilo razdeljenih tistim, ki so tisto leto obiskali Cenotaph. Sporočilo iz leta 1921 je bilo podano na isti način in na tisoče izvodov obeh sporočil, ki sta zdaj natisnjena v brošuri obrazec, so bili razdeljeni na dan premirja 1921.

Kmalu po tem sporočilu je oče izrazil željo, da bi morali mi stati za sporočili, ki so navedena v tej knjigi. Rekel je, da nam bo v tem primeru tudi dal natančna navodila iz zunanjšega vira. To je naredil tako, da je gospo Kelway-Bamber, avtorico "Claudovih knjig", na seji, ki jo je imel z gospo Leonard, prosil, da nam pove, da želi, da

stojimo za vrsto sporočil, ki govorijo o njegovem prihodu na drugo stran in o njegovih izkušnjah, ki jih tam doživel.

Oba z gospodom Woodmanom sva zaposlena človeka in se lahko le v prostemu času, ko ga imava, posvetiva delu psihičnih zadev. Tako je minilo nekaj mesecev, preden smo končali s sprejemanjem teh sporočil. Vse to je bilo podano na že opisan način. Sporočila so bila zaporedna, vendar natančna navodila o tem, kako naj se celotna serija uredi ni bilo dorečeno.

Očetov predgovor razlaga njegov namen pisanja te knjige, zato ni potrebe se pri tem ustavljati. Ko je začel, je imel v mislih precej daljšo knjigo, a se je odločili za krajšo, saj je bolj verjetno, da bo prebrana in jo je mogoče objaviti po razumni ceni in je tako več možnost, da dosežete širši krog ljudi. Vsi, ki so tukaj delali z mojim očetom, bodo vedeli, da je bilo takšno razmišljanje zanj značilno. Fotografijo, podano kot naslovnico tega zvezka, je posnel Crewe Circle v Creweu jeseni 1915. Spomladi tistega leta sem tudi srečala g. in ga. Hope.

Buxton, družinski prijatelj v Glasgowu, me je zelo prijazno povabil, da ga obiščem v Creweu, če bom imela kdaj priložnost za to. Kmalu po vrnitvi v London me je oče prosil, naj se dogovorim za obisk Creweja, saj je rekel, da bi rad poskusil podati svojo sliko poleg moje. Zato sem se dogovorila, da bom konec tedna preživela s prijatelji v Creweu in imela nekaj slikanj z gospodom Hopeom in gospo Buxton.

V Londonu sem kupila škatlo plošč in jih odnesla s seboj, zato lahko resnici na ljubo trdim, da ta škatla s ploščami ni nikoli zapustila mojega pogleda ali posesti ves čas, ko sem bila tam. S škatlo, ki sem jo trdno držala v rokah, sem celo zaspala. Prvo srečanje smo imeli v soboto, ko sem dobil dva posnetka, ki nista bila podobna mojemu očetu. Ena je bila zanimiva, ker je bila na njej slika gospe, ki se je pojavila na plošči mojega očeta, ko je v devetdesetih letih eksperimentiral z gospodom Boursnellom. Po seji sem odnesla ploščo s preostalimi ploščami; v Creweu sem kupila še eno škatlo plošč in obe škatli odnesla s seboj na sejo v nedeljo. Na tem sestanku sploh nismo uporabljali moje prve plošče in sem jo ves čas držala v moji obleki.

Sedeli smo za mizo in si polagali roke nad in pod drugo škatlo za nekaj minut; nato sem držala škatlo za minuto na čelo gospe

Buxton. Po tem sem dobila navodila gospoda Hopea, da sama odnesem škatlo v temno sobo (upoštevajte, da škatla ni bila odpečatena in plošče niso bile izpostavljene svetlobi). Ko sem bila v temni sobi, sem moral odpečatiti škatlo in izvleciti obe spodnji plošči, pri tem pa sem morala še posebej previdno zabeležiti, katera je spodnja plošča. Gospod Hope je prišel za mano, vendar se ni smel dotakniti škatle ali plošč. Delala sem po navodilih. Na spodnji plošči ni bilo niti meglice, na drugi plošči pa sta bili dve sporočili, eno od arhidiakona Colleya, ki obžaluje očetovo nezmožnost pisanja; enega od g. Walkerja, očeta mojega gostitelja, v enem kotu plošče pa je bil viden obris očetovega obraza.

Ko sem se zvečer vrnila k prijateljem, smo imeli sejo, na kateri je oče je izrazil veliko razočaranje, ker mu ni uspelo podati svoje slike. "To je vse moje krivda", je dejal. "Tako sem bil navdušen nad idejo, da bo moja fotografija poleg tvoje po tem, ko sem bil toliko let tako imenovano "mrtev"! Kršil sem pogoje; vendar pa so mi mnogi obljubili, da mi bodo jutri pomagali in, če mi spet spodleti, imamo nekaj drugega pripravljenega, da ne boš tako razočarana. "

Naslednje jutro sem se odpravila na zadnje srečanje. Dve od mojih plošč sta bili uporabljeni. Na obeh so slike mojega očeta; ena je objavljena v tej knjigi, na drugi pa je velik očetov obraz, ki me popolnoma prekriva.

Upam, da sem vam s tem dala nekaj pojma o tem, kako so bila ta sporočila pridobljena in naše razloge za občutek, da dejansko izvirajo od mojega očeta, vse ostalo pa bo opravil Modri otok. Prepričana sem, da bo mnogim zanimiv. Če bo nekatere prebudil k resničnejšemu spoznanju o tem, kaj se bo potem zgodilo, in jih prisilil k iskanju nadaljnjih dokončnih dokazov, potem bomo mi trije, ki se ukvarjajo predvsem z dajanjem teh sporočil javnosti, moj oče, g. Woodman in jaz zelo zadovoljni.

Estelle W. Stead september 1922

Predgovor W. T. Steada

Skoraj vsi ljudje brez kakršnegakoli znanja o okultizmu se zgrozijo, ko so prvič priča medijskim ali drugim skrivnostnim pojavom.

V skrivnostni temi naših življenj bi pravzaprav morali vsi iskati skrivnosti in raziskovati neznano. Neznano in skrivnosti nosijo v sebi spodbudo za nenehno raziskovanje in nas spodbujajo, da nenehno odpiramo nova, prej neznanana znanja, da odkrivamo stvari, za katere se zdi, da prej niso obstajale. Vendar se zdi, da ta prirojena človeška želja po raziskovanju usahne takoj, ko se podamo na področje tako imenovanega „okultizma“, v skrivnost posmrtnega življenja.

Skoraj vsakogar je nečesa strah - čeprav je to včasih le strah, da bi s svojim ravnanjem povzročil hudo trpljenje dušam ljudi, ki so mu bili nekoč dragi. Takšno ravnanje je razumljivo samo po sebi in govori o nesebičnosti osebe, ki se zaradi tega drži v ozadju. Ta oseba potrebuje in si zasluži razsvetljenje. Ko bo notranje dozorel, bo prejel to razsvetljenje in hkrati duhovno podporo.

Poleg tega obstajajo ljudje, ki se zavedeni s sofističnimi idejami (sofistika – Razglašanje navideznih resnic) preprosto bojijo priti v stik s tako imenovanimi "praznimi lupinami" svojih potomcev ali s podobnimi nesmisli.

Drugi se v osnovi bojijo vsega, kar je povezano z morebitnim posmrtnim obstojem in ta strah ima globlji vzrok v nezavednem zanikanju vsakršnega duhovnega življenja. To ne pomeni, da so slednji nujno premalo intelektualno izobraženi. Njihov odnos prej izhaja iz nizke stopnje duševnega razvoja, saj ne razumejo in ne cenijo vseh višjih stvari v življenju.

Do vseh teh ljudi sem bil in sem še vedno izjemno naklonjen.

Že v svojem zemeljskem življenju sem se trudil, da bi te ljudi razsvetlil in jim duhovno pomagal. Vendar so omejitve zemeljskega življenja omejile učinkovitost mojih prizadevanj. Od prihoda v onstranstvo si nenehno prizadevam razširiti in poglobiti področje svojega dela, ki sem ga začel na Zemlji. Zdaj mi je to do neke mere uspelo, čeprav se je velika večina ljudi na Zemlji povzpela komaj polovico stopnice na stopnišču znanja, ki vodi do resničnega

razumevanja in prave modrosti. Skoraj bi me zamikalo reči "ki vodi do resnične sreče", vendar to ne bi bilo čisto prav; kajti sreča je prav v tem resničnem razumevanju. Doseganje "sreče" - kot to besedo razumemo v irskem pomenu ni namen življenja. Nismo bili ustvarjeni samo zato, da bi bili srečni.

Sreča je le stranski učinek človekovega razvoja, je tako rekoč nagrada za dobra dela, za plemenito pomoč drugemu bitju, ki je kot nagrada posledica visoko razvitega duhovnega razumevanja.

Kot sem že povedal, sem pri svojem delu pri poučevanju ljudi dosegel nekaj uspeha. Zato sem prepričan, da bom naredil velik korak naprej pri svojem delu, ki ga opravljam v dobro človeštva, če mi bo vam uspelo prenesti izkušnje, ki sem si jih pridobil tukaj, v "onstranstvu".

Učenja krščanskih religij o posmrtnem življenju večino ljudi vodijo v popolnoma napačno predstavo. Zelo napačno je namreč domnevati, da se bo na primer človek v trenutku smrti spremenil v čudovitega angela samo zato, ker je bil na Zemlji dostojen človek. Smrt so le vrata iz ene sobe v drugo. Vendar sta si obe sobi zelo podobni med seboj po "opremljenosti" in urejenosti.

Iz vsega srca si želim, da bi vsi končno razumeli eno stvar: ista božanska roka nas po smrti še naprej vodi po poti, ki smo jo prehodili na zemlji. Naša zemeljska človeška osebnost se le navzven povzpne v drugo sfero.

Za začetek vam bom povedal, kje se človek znajde po svoji zemeljski smrti, ko pride v svet onkraj sveta. Pred tem pa bi rad še enkrat poudaril: ta knjiga bo zanimala razmeroma malo ljudi, še manj pa jim bo pomagala. Toda naša prizadevanja so usmerjena tem redkim in naša največja nagrada bo, če jim bomo vsaj malo pomagali.

Knjiga se v osnovni usmeritvi ne predstavlja kot znanstvena. Za razumevanje je dovolj zdrava in neokrnjena zdrava pamet in kar je res, se ne ovreči.

Moj esej je zelo kratek, saj sem prepričan, da bo veliko ljudi raje prebralo kratko in jedrnato razlago, kot pa dolge študije.

Predvsem pa bi rad močno priporočil eno stvar vsem, ki boste prebrali to majhno knjigo. Tistim, ki jih zanima in tistim, ki niso zainteresirani, tistim, ki verjamejo in tistim, ki so skeptični: Nikoli ne pozabite, da ste še vedno na zemlji in, da morate v vsakem primeru izpolnjevati svoje zemeljske dolžnosti. Zemeljskega

življenja je hitro konec. Dokončati morate vsako delo, ki ste ga enkrat začeli in to naj bo dobro opravljeno. Nikoli ne smete zanemariti sedanosti v korist prihodnosti, ki obljublja izpolnitev vseh vaših želja. Vse, kar ste se namenili početi, storite z vsem srcem. Samo v tistem kotičku svojega srca pomislite o obetavnem jutri.

In še ena beseda za "vernike", spiritualiste ali duhovnike, med vami: Ne pozabite, da spiritualizem ni dober za vsakogar. Mnogi se preprosto ne morejo sprijazniti z razsežnostjo in silovitostjo spiritualističnih pojavov in z njimi povezanih močnih duhovnih vtisov, zato raje nadaljujejo svoje življenje na običajen način in se še bolj kot prej izolirajo pred vsem okultnim. To so ljudje, za katere fenomena spiritualizma preprosto ni. Pametno bo, če bodo nadaljevali pot zbiranja zemeljskega znanja iz knjig in iz rok drugih ljudi. V tem smislu, spiritualizem ni za vsakogar.

W. T. S.

I. Poglavje

Nesreča Titanika. Potovanje „mrtvih“ v onostranstvo

Pred mnogimi leti me je navdušila knjiga, ki je opisovala posmrtno življenje. Potem, ko sem to knjigo z velikim zanimanjem večkrat prebral, sem se proti svoji volji počutil prisiljenega, da jo priznam kot popolnoma jasno, razumno in smiselno. Pisateljeve preproste in praktične ideje so me pritegnile.

Ta knjiga je postala vzrok mojega vedno večjega zanimanja za to veliko in presenetljivo gibanje. Od takrat sem si po svojih močeh prizadeval zbrati dokaze, ki bi bili v pomoč temu gibanju.

Mnogi ljudje danes poznajo odgovor. Tisti, ki iščejo višje znanje, se lahko kadar koli seznanijo z vsemi podrobnostmi učenja tega gibanja, če le želijo. Zato bom od svojega prvega zemeljskega stika z okultizmom prešel k svojim prvim izkušnjam, ko sem prestopil v drugi svet.

Moje presenečenje je bilo prav tako veliko kot takrat, ko sem prvič naletel na knjigo o posmrtnem življenju in sem spoznal, da je bilo znanje, ki sem ga o življenju v posmrtnem življenju zbral na Zemlji, skoraj v vseh podrobnostih popolnoma pravilno. To me je razumljivo zelo razveselilo. Vesel sem bil, da je bilo v vsem, kar sem slišal in prebral, toliko resnice. Čeprav sem bil že na zemlji prepričan o pravilnosti tega stališča, nisem ostal brez zdravega nezaupanja do preveč drznih trditev. Zato sem bil zelo zadovoljen, ko sem našel vse v enaki obliki, kot je bilo opisano na Zemlji, česar resnično nisem predvidel.

To se sliši nekoliko protislovno, vendar želim, da razumete, da so moje zemeljske pomisleke temeljile na strahu, da ima morda duhovni svet svojo lastno formulo, ki se precej razlikuje od naše zemeljske miselnosti, in da so nam bile zato številne točke posredovane v takšni obliki in s takšnim izrazom, ki bi ga mi na zemlji lahko razumeli in cenili in niso same po sebi natančni opisi zaradi omejenosti zemeljskega besednega izražanja.

O svojem dejanskem prehodu iz zemeljskega v duhovno življenje ne želim veliko pisati. O tem sem govoril že večkrat in na več mestih.

Prvi del je bil zelo neskladen, toda od trenutka, ko se je končalo moje fizično življenje, ni bilo več občutka, da se spopadam z nepremagljivim nasprotjem, vendar o tem nebi rad govoril.

Moje prvo presenečenje je bilo, ko sem bil po vašem mnenju mrtev in sem ugotovil, da lahko pomagam ljudem. Od tega, da sem bil sam v hudi stiski, do tega, da sem lahko pomagal drugim, je bil tako nenaden prehod, da sem bil iskreno in brez besed presenečen. Bil sem tako presenečen, da sploh nisem razmišljal o tem, zakaj in čemu. Nenadoma sem lahko pomagal. Nisem vedel, kako in zakaj, in tega tudi nisem poskušal ugotoviti. Takrat še ni bilo pravih sklepov; to je prišlo nekoliko pozneje.

Prav tako sem bil presenečen, da je bilo z mano veliko prijateljev, za katere sem vedel, da so umrli že pred leti. To je bil prvi razlog, da sem se zavedel, da se je zgodila sprememba. Nenadoma sem se tega zavedel in bil malce zaskrbljen. Praktično v trenutku sem se znašel v iskanju samega sebe. Le trenutek vznemirjenja, a le kratkotrajnega, nato pa popolno in veličastno spoznanje, da je vse, kar sem se naučil, res. Oh, kako zelo sem potreboval telefon v tistem trenutku, ko se mi je zdelo, da bi lahko časopisom ponudil nekaj naslovnice za ta večer. To je bilo moje prvo spoznanje; nato je prišla nemoč, reakcija in misel na vse, ki sem jih imel doma. Oni še niso vedeli in kaj bi si mislili o meni? Tu sem bil jaz in moj telefon, ki za zdaj še ni deloval. Še vedno sem bil tako blizu Zemlje, da sem lahko videl vse, kar se je tam dogajalo.

Tam, kjer sem bil, sem lahko videl razbito ladjo, ljudi, celoten prizor in zdelo se je, da me to vleče v pripravljenost, da lahko pomagam. Samo nekaj minut in že je v vodi plavalo na stotine trupel. Na stotine mrtvih duš, ki jih je žive nosilo po zraku; nekatere so bile zelo žive. Mnogi so se zavedali, da je nastopila njihova smrt in so bili besni zaradi lastne nemoči, da bi rešili svoje dragocenosti. Borili so se, da bi rešili tisto, kar so na zemlji tako cenili.

Prizor na ladji ob prelomu ni bil prijeten, vendar ni bil nič manjši od prizora med ubogimi dušami, ki niso bile po svoji volji iztrgane iz svojih teles. Bilo je srce parajoče in odbijajoče. Drugi so bili skoraj duševne razvaline. Ničesar niso vedeli, zdelo se je, da jih nič ne zanima, njihov um je bil ohromljen. In tako smo čakali in čakali, dokler nismo zbrali vseh, dokler nismo bili pripravljeni. Nato se je naša čudna posadka človeških duš preselila v drugo deželo.

Potovanje je bilo zanimivo. Veliko bolj nenavadno od vsega, kar sem pričakoval. Zdelo se je, da se z grozljivo hitrostjo dvigamo navpično v zrak. Premikali smo se kot celota, kot bi bili na zelo veliki ploščadi, to pa je z velikansko močjo in hitrostjo vrglo v zrak, pa vendar ni bilo občutka negotovosti... Bili smo precej mirni. Ne morem povedati, kako dolgo je trajalo naše potovanje, niti kako daleč od Zemlje smo bili. Ko smo prispeli je bil to veličastno lep prihod. Bilo je, kot bi hodil iz lastnega indijskega neba. Tam je bilo vse svetlo in lepo. To deželo smo videli že od daleč, ko smo se približevali in tisti med nami, ki smo to lahko razumeli, smo spoznali, da nas peljejo na kraj, kjer lahko tisti, ki nenadoma zapustijo svoje telo, zelo hitro vzpostavijo duševno ravnovesje. Bili smo v nekem smislu ponosni nase. Vse je bilo lahkotnost, svetloba. Vse tako fizično in tako materialno v vseh pogledih kot svet, s katerim smo pravkar prekinili.

Ob prihodu so nas pozdravili številni stari prijatelji in sorodniki, ki so nam bili dragi v zemeljskem življenju. Po prihodu smo se ljudje, ki smo prišli s tiste nesrečne ladje, razšli. Spet smo bili svobodni, čeprav je bil vsak od nas v družbi nekaterih osebnih prijateljev, ki so bili tu že dlje časa.

II. Poglavje

"Modri otok"

O potovanju in o prihodu v onostransko deželo sem vam že nekaj povedal, zdaj pa bi vam rad povedal svoj prvi vtis in izkušnje. Najprej moram povedati, da ne vem, koliko časa po trčenju so se zgodile te izkušnje. Zdelo se mi je, da je nadaljevanje brez premora, vendar ne morem biti prepričan, da je bilo tako.

Znašel sem se v družbi dveh starih prijateljev, od katerih je bil eden moj oče. Prišel je, da bi bil z mano, mi pomagal in me na splošno popeljal naokoli. Nič drugega ni bilo tako zelo podobno kot to, da prideš v tujo deželo in imaš prijatelja, s katerim lahko hodiš naokoli. To je bil glavni občutek. Prizor, s katerega smo se pred kratkim vrnili, je že zdavnaj ostal v preteklosti. Ko smo se sprijaznili s spremembo smrti, je izginila vsa groza naše pozne izkušnje.

Morda se je to zgodilo pred petdesetimi leti in ne šele sinoči. Zato našega veselja v novi deželi ni skalilo žalovanje zaradi ločitve od zemeljskih prijateljev. Ne bom rekel, da nihče ni bil nesrečen, mnogi so bili, vendar zato, ker niso razumeli bližine dveh svetov; niso vedeli, kaj je mogoče, toda tisti, ki so razumeli možnosti, so nekako čutili: "Uživajmo malo v tej novi deželi, preden pošljemo novice domov." Zato je bilo ob našem prihodu malo žalosti.

Pri pisanju svojih prvih izkušenj bom navedel nekaj zanimivosti. Z veseljem namreč lahko povem, da imam še vedno svoj stari misel za humor in, da bo to, o čemer bom poročal v nadaljevanju, še posebej zabavalo vse dvomljivce in posmehljivce, ki moje tukaj opisane izkušnje zavračajo kot nesmisel. Vendar me to ne moti. Vesel sem, da se bodo lahko vsaj nasmejali. Ko pa pride tudi za njih tisti čas, bodo spoznali resničnost stvari, o katerih sem pisal. Zato takšnim dvomljivcem samo povem: "V redu prijatelji," - "Ne bodite užaljeni."

Z očetom in mojim prijateljem smo se tako odpravili na pot. Prva stvar, ki me je presenetila je bila, da smo bili oblečeni prav tako kot na Zemlji in nisem mogel razumeti, da sem lahko s seboj prinesel tudi svoja oblačila!

Tudi moj oče je bil oblečen tako, kot sem ga vedno poznal. Vse in vsi so se zdeli povsem običajni - povsem kot na Zemlji. Skupaj smo šli ven in se takoj okrepčali, čemur je seveda sledilo veliko pogovorov o naših skupnih prijateljih na obeh straneh. Lahko sem jim sporočil novice in oni so mi dali informacije o naših prijateljih in tudi o razmerah, v katerih živijo in kakšni pogoji vladajo v tej novi deželi.

Druga stvar, ki me je presenetila, je bila splošna obarvanost pokrajine; Za angleško pokrajino bi težko določil njen odtenek, recimo, da velja za sivo-zeleno. Ampak tukaj ni bilo negotovosti; nedvomno je prevladovala modra; lahek odtenek modre. S tem ne mislim, da so bili ljudje, drevesa, hiše in vse drugo modre barve; ampak splošni vtis dežele je bil modra barva.

To sem pripomnil svojemu očetu, ki je bil, mimogrede, videti veliko bolj vitalen in mlajši kot na zemlji v zadnjem obdobju pred smrtjo. Zdaj sva skoraj izgledala kot brata. Govoril sem mu o osupljivi modri barvi pokrajine in on mi je pojasnil, da je moje dožemanje popolnoma pravilno. Svetloba vsebuje posebno močno modro

sevanje, zaradi česar je ta kraj še posebej primeren za duše, ki potrebujejo sprostitev, saj ima ta modra svetlobna vibracija čudovito zdravilno moč.

Zdaj bodo nekateri bralci verjetno ugovarjali, da je to popolna neumnost. Rad bi jim rekel: Ali nimate tudi vi na zemlji nekatera zdravilišča, ki so zaradi svoje lege idealna za zdravljenje nekaterih bolezni? Uporabite svojo zdravo pamet in končno spoznajte, da je korak iz zemeljskega sveta v svet onstran zelo majhen. Zato morajo biti življenjski pogoji na teh dveh območjih zelo podobni. Kako bi brezbrizna oseba samo s svojo smrtjo nenadoma dosegla popolno pobožnost? Kaj takega ne obstaja! Vse je napredek in razvoj, tako kot pri ljudeh, tako je tudi z zemljo. "Naslednji svet" je le dopolnilo temu vašemu trenutnemu.

V tej deželi smo bili čudna družčina. Tu so bili ljudje vseh družbenih slojev, ras, barv in velikosti. Ljudje so živeli skupaj, a je vsak ohranjal stik predvsem sam s seboj, vsak je bil dovolj zaposlen sam s seboj in zatopljen v svoje skrbi. Za Zemljo dvomljiva zadeva, tukaj pa je potrebna za dobro tako širše javnosti kot vsakega posameznika. Brez tega stanja ne bi bilo napredka in okrevanja. Zaradi te vsesplošne ponotranjenosti je tu vladal nemoten mir, kar je še posebej izredno ob omenjeni pestrosti lokalnega prebivalstva. Brez takšne samorefleksije bi bila ta situacija verjetno nemogoča. Vsak je imel dovolj dela sam s seboj in se drugega skoraj ni zavedal. Zato ni bilo veliko ljudi, ki sem jih spoznal. Tisti, ki so me pozdravili, ko sem prišel, so spet izginili, razen očeta in enega prijatelja. Sploh mi ni bilo žal. Tako sem lahko nemoteno užival v čudoviti pokrajini.

Kjer smo bili je bilo morje in s sopotniki smo se skupaj odpravili na dolg sprehod ob obali. To ni bilo kot v enem od vaših obmorskih letovišč s sprehajališčem in glasbo, ampak bil je miren in lep kraj. Na naši desni je bilo nekaj zelo velikih stavb, na levi pa je bilo morje. Vse je bilo tako izrazito svetlo in modro. Ne vem, kako daleč smo šli, saj smo se med hojo pogovarjali o novih razmerah, o naših domačih in o možnosti, da jim sporočim, kako mi gre. Si lahko predstavljate, kako bi bil videti vaš svet, če bi prostor v velikosti Anglije stisnili na majhen prostor v katerem so najrazličnejši ljudje, živali, hiše in pokrajine. Tako je bila videti dežela v kateri sem živel. Vse morda zveni zelo neresnično in sanjsko, ampak verjemite mi;

bilo je nič drugače, kot bi živel v tuji deželi, razen da je bilo izredno zanimivo.

Želim vam predstaviti to novo deželo, ne da bi se preveč spuščal v v najmanjše podrobnosti. Prišli smo do ogromne okrogle stavbe pokrite s kupolo. Delovala mi je kot katedrala na nogah. Celotna ogromna katedrala je stala na velikih stebrih, ki so enakomerno zapirali široko območje notranjosti. Notranjosti je bila v čarobni in ljubki modrini. Kljub temu to ni bila pravljíčna zgradba, ampak je bila bolj podobna katedrali na Zemlji. Ta modra barva je bila spet zelo prevladujoča in mi je dajala občutek energije. V teh minutah sem si zaželel, da bi občutke, ki jih zaznavam prenesel na papir. Nekaj časa smo tam ostali in se okrepčali z jedmi, ki so se mi zdele podobne zemeljskim, le da ni bilo mesnih jedi. Tudi to se mi je zdelo povsem normalno, prav tako dejstvo, da je manjkalo nekaj predmetov, ki so bili ob takih priložnostih običajno prisotni na Zemlji. Toda, kot sem že dejal, to ni niti najmanj pritegnilo moje pozornosti. Zanimivo je bilo, da se mi obrok ni zdel kot nuja, ampak smo vse to pojedli bolj iz navade, kot pa zaradi občutka lakote. Zdelo se mi je, da črpam veliko več moči in energije iz samega ozračja. To sem pripisal barvi in zraku. Ko smo bili na tem kraju, mi je oče razložil razlog in pomen različnih stavb, ki sem jih opazil na najinem skupnem sprehodu.

III. Poglavje

Zanimive zgradbe

Najino potovanje ob obali je bilo najdaljše doslej in nedvomno najzanimivejše. V teh urah sem se od očeta naučil neverjetno veliko. Čeprav je bilo med pogovorom vse omenjeno le mimogrede, je bilo kljub temu zame izredno zanimivo in mi je zelo koristilo.

Med drugim mi je razložil, da se stavbe v tem kraju, v katerem smo bili, uporabljajo kot ene od številnih okrevališč za novo prispele duhove, ki potrebujejo zdravljenje, saj je bil sam kraj po videzu zelo podoben zemeljskim razmeram.

Te stavbe niso bile vse enake, saj so se po zunanjem videzu zelo razlikovale, vendar to ne bi rad podrobneje opisoval. Dovolj je, da

jim rečemo velike zgradbe in s tem lahko razumete zgradbe, kot so vaši muzeji, umetniške galerije, ali vaši veliki hoteli. . . vse, kar vam je všeč in je dovolj blizu. Te stavbe pa nikakor niso bile kaj posebnega, zato z "stavbo" mislim le zgradbo. Takšnih stavb je bilo veliko v različnih delih te pokrajine, ki pa niso bile združene v skupine ali komplekse, temveč so bile razpršene po vsej pokrajini. Namen in delo teh domov je predvsem zagotoviti razvedrilo in popestritev za ljudi, ki so nesrečni, ker so bili tako nenadoma in proti svoji volji iztrgani iz zemlje, ter jim pomagati preživeti prvo težko obdobje. Zato je na voljo vse, kar lahko služi temu cilju. "Pacienti" so deležni vseh mogočih spodbud, ki so primerne za krepitev njihovega duha in vlivanje novih moči. Ne glede na to, kakšen poklic je posameznika zanimal na Zemlji, je poskrbljeno, da ga lahko opravlja tudi tukaj. Skoraj vsi intelektualni in športni interesi se tu uresničujejo z edinim namenom, da bi prispelim pomagali ponovno najti duhovno ravnovesje.

Na voljo so knjižnice, glasbene dvorane in možnost ukvarjanja z vsemi mogočimi športi. Lahko na primer jahate ali plavate v morju. Edina izjema so športne dejavnosti, ki vključujejo ubijanje drugih živih bitij. V redkih primerih pa tudi to obstaja, vendar ne v resnici, temveč le kot navidezno v zavesti posameznika.

Iz zgoraj navedenega boste razumeli, da ima vsaka od stavb svoj namen. Človek, ki je vse svoje zemeljsko življenje posvetil športu, bi bil brez njega razumljivo zelo nesrečen. Zato bo šport tu še naprej izvajal ter v njem našel tolažbo in moč. Po določenem času bivanja pa bo spoznal, da njegovo zanimanje in želja po opravljanju te dejavnosti postopoma upada, kar mu bo omogočilo, da se posveti drugim, višjim interesom. Morda nikoli ne bo popolnoma opustil športa, vendar bo njegova želja po tej dejavnosti sčasoma upadla. Pri osebi, ki je svoje zemeljsko življenje posvetila glasbi, pa se bo zanimanje in tudi sposobnosti na tem področju močno povečalo. Glasba je namreč del notranjega bistva te pokrajine, je bistveni element življenja na vseh višjih področjih. Ljubitelji glasbe bodo tako kmalu ugotovili, da so se njihovo znanje in spretnosti v presenetljivo kratkem času, ki so ga preživeli v koncertnih dvoranah, neverjetno povečalo.

Zdaj pa si oglejmo knjižnega molja! Tudi on najde popolno zadovoljitev najbolj nenavadnih želja v okviru možnosti, ki so na

voljo tukaj. Zaloga knjig je skoraj neomejena in neprecenljive vrednosti. Intelktualne vrednote, ki so se že zdavnaj izgubile, so tu dobro organizirano ohranjene druga ob drugi.

Poslovnež ali trgovec, katerega edini interes na Zemlji je bila uspešna uresničitev njegovih poslovnih interesov, tu najde najširši prostor za svoje dejavnosti. Ima priložnost stopiti v stik z velikimi organizacijami in se tako vključiti v delo, ki je neskončno bolj zanimivo, kot si je to na zemlji upal uresničiti v svojih najbolj divjih sanjah.

No, vse to služi določenemu namenu in za vse in vsakogar je dobro poskrbljeno.

Kot sem že napisal, so ob prihodu Zemljanov v to pokrajino pogosto prisotni neizmerna žalost, skrb in duševna zmeda in noben duhovni napredek ni mogoč, dokler posameznik tega sam ne želi. Zato je Stvarnik v svojem razvojnem načrtu zasnoval najbolj čudovita sredstva, da bi vsakega posameznika popeljal na področje dejavnosti, ki mu pomaga ponovno odkriti veselje do obstoja. Vsakemu posamezniku se izpolnijo vse njegove skrite želje in hotenja. Dobi nov zagon in s tem prvo spodbudo za nadaljnji duhovni napredek. Vsi interesi, ki izhajajo iz zemeljskih dejavnosti, bodo po določenem času počasi začeli usihati, sčasoma bodo popolnoma zamrli in odprli pot za ukvarjanje z višjimi, duhovnimi stvarmi. Ta proces poteka postopoma in skoraj neopazno in nikoli nenadoma.

Tisti, ki so se že posvetili duhovnemu napredku na Zemlji, zdaj preprosto nadaljujejo ta prizadevanja in si hkrati prizadevajo za to, da bi razširili svoje duhovno področje vpliva. Zato si prizadevajo za isto linijo, medtem ko morajo drugi - to je edina razlika - svojo linijo spremeniti. Dokler človek živi na tem "modrem otoku", ostaja v najtesnejšem stiku s sfero zemeljskega življenja, saj sta tolažba in pomoč umrlim ter preostalim sorodnikom glavni pomen in namen te posebne sfere posmrtnega življenja. Kasneje se vsak posameznik tako rekoč izpopolnjuje. Potem, ko mu je bilo sprva mogoče ohranjati najtesnejše stike s svojimi zemeljskimi sorodniki in prijatelji, s celotnim zemeljskim področjem obstoja, se v procesu prečiščevanja ali povzdigovanja pojavi reakcija, ki ga osvobodi želje po teh stikih. Ta proces zamre vse duhovne in fizične želje, vezane

na zemljo. V vsakem primeru pa vsak posameznik do tega stanja pride po drugačni poti in v drugačnem času.

Upam, da mi je uspelo dovolj razumljivo in jasno predstaviti namen "modrega otoka" na splošno in posameznih stavb posebej. Če povzamemo še enkrat, gre za zunajzemeljsko sfero, katere naloga je, da v različnih časovnih obdobjih razrahlja notranjo vez z vsemi zemeljskimi stvarmi v skladu z razpoloženjem posameznika in ga osvobodi za vzpon v višje sfere.

Vzemimo na primer športnika:

Obožuje šport, telesni napor ter vadbo in trening mišic svojega telesa. Zaenkrat bo to početje nadaljeval tukaj, verjetno celo z večjim veseljem kot na zemlji, saj tudi ob velikih naporih nikoli ne izgubi telesne utrujenosti. Čez nekaj časa bo njegovo zanimanje upadlo; ne bo popolnoma opustil svojega ljubljenega športa, vendar bo prišel do drugačne oblike, oblike dejavnosti, ki mu bo v celoti zadovoljila željo po gibanju, ki pa ne bo več fizična. Njegov duh se bo prebudil v dejavno življenje in s poznejšim študijem bo našel zadovoljstvo, ki ga je prej lahko dosegel s telesno vadbo.

Na koncu bi rad povedal še nekaj o načinu gibanja in potovanja v tej deželi. Načeloma je povsem drugačen od zemeljskega in naš zgoraj omenjeni športnik bo ob prilagajanju novim razmeram v tem pogledu spoznal, da se samo življenje celovito spremeni, saj se v njem prebudijo povečani duhovni interesi.

Upam, da je zdaj vse jasno. Če razumete ta en primer, lahko načelo opisanega poteka razvoja prenesete na katero koli drugo individualno razvojno linijo.

IV. Poglavje

Prebivalci „Modrega otoka“, njihovo početje

Zdaj, ko sem vam v grobem predstavil to deželo in njen videz, bi vam rad podrobneje povedal o življenju njenih prebivalcev, da si boste na koncu lahko ustvarili celovito miselno sliko o razmerah na tem posebnem področju.

Povsem naravno je, da mnogi vprašajo: "Kaj pa ti prebivalci počnejo in kako živijo?" Odgovor na to vprašanje je zelo obsežen, da pa bi

razumeli, kako obsežno temo obravnavam, ko vam poskušam podati zgodbo o naslednjem življenju vas prosim za nekaj:

Predstavljajte si, da niste živeli na Zemlji, da sploh niste vedeli za njen obstoj in da ste nenadoma pristali z letalom sredi Londonskega vrveža. Nenadoma se znajdete v povsem drugem svetu, v velikem mestu z vsem prometom. Hrup in vrvež ter množice ljudi. Verjetno boste vzkliknili: "Kakšna čudna dežela! Kaj vsi počnejo tukaj?" Zdaj veste, kako težko je v teh okoliščinah odgovoriti na takšno vprašanje.

Prepričan sem, da vam ne bi veliko povedalo, če bi bil odgovor, da ima vsak posameznik svoje delo: Nekdo peče kruh, drugi pometa ulice, tretji vozi avto, četrti sedi v pisarni in opravlja svoje posle. Zaradi tega ne bi bili nič pametnejši. Vse to so dejstva, vendar tega ne bi mogli razumeti in duhovno dojeti.

Prav v tem je težava mojega poskusa, da bi vam življenje ljudi na "Modrem otoku" predstavil razumljivo. Zato moram razmišljati o tem, kako ga ustrezno razložiti.

Nima smisla, če vam na primer povem, da nekdo ves čas sedi na morski obali in neprestano preliva solze, ker je bil tako nenadoma ločen od svojega zemeljskega ljubega, drugi je še vedno popolnoma otrpel zaradi strupa alkohola in ni sposoben zaznave, nekateri pa živijo v trdnem prepričanju, da lahko še vedno vsako nedeljo kot običajno zvonijo na cerkvene zvonove v svoji domači župniji. Nič od tega ne prikazuje resničnega življenja v celoti.

Ne želim se zapletati v podrobnosti, vendar želim začeti z majhnimi koraki. Na splošno pa je treba najprej poudariti, da bi se, če bi se nenadoma znašli v tej deželi v svojem zemeljskem telesu, začudili nad odsotnostjo nečesa vidnega, namreč nad pomanjkanjem opaznih razlik od zemeljskega življenja. Mislili bi si, da je življenje tukaj popolnoma enako življenju na Zemlji. Ko bi se vrnili, bi lahko rekli: "Življenje tam je podobno našemu, le da je na enem mestu zbrana množica različnih ras ljudi."

Najprej se zavedajmo tega dejstva: Vsakdanje življenje vsakega posameznika je popolnoma enako tistemu, ki ga je bil vajen na Zemlji. Na začetku pogosto počiva in ohranja zemeljsko navado spanja. To je nujno potrebno zaradi počitka in v tem času vsakdo še vedno nujno potrebuje spanje. Poleg tega vsi uživajo v potepanju po različnih koncih države, opazovanju ali raziskovanju živali in

rastlin. Ali pa se spomni prijateljev, ki jih lahko potem obišče. V preostalem času se ukvarja s kakšno najljubšo dejavnostjo. Čuti novo, močno žejo po znanju, zato bo svoje znanje poskušal povečati.

Dan po navadi mine skoraj enako kot na Zemlji. Ključna razlika pa je v tem, da tukaj človek ni vezan na nobene prisilne zunanje okoliščine, ki vplivajo na izbiro zaposlitve ali dela ali na njegovo trajanje. Delaš vse, kar ti je všeč in kar ti na nek način prinaša zadovoljstvo.

Tudi oblačila so praktično enaka kot na Zemlji. A tudi tu se v določenem pogledu kaže drugačna slika, saj na tako majhnem prostoru skupaj živijo pripadniki najrazličnejših ras in narodnosti. Celotna slika se zdi zelo nenavadna in nova, vendar je za pozornega opazovalca zanimiva in poučna. Posameznikov zunanji videz je torej enak zemeljskemu. V tem pogledu smo se od zemeljske sfere oddaljili le malo in skorajda nismo spremenili okusa za oblačila.

Tako se odprava tradicionalnih navad, idej in konceptov zgodi le zelo postopoma. Šele postopoma pridemo do novih vpogledov in spoznanj, zaradi katerih se različne prej na videz samoumevne navade zdijo dolgotrajne, zastarele, neuporabne ali odvečne. Z razvojem duha počasi opuščamo vse zemeljske navade. Kajenje ni več okusno, pa ne zato, ker bi mislili, da je napačno ali škodljivo, temveč zato, ker želja po njem preprosto izgine. Tako kot s kajenjem je tudi s prehranjevanjem, spanjem in dobrim ducatom drugih navad. Vendar nam je enako dobro; in brez njih se počutimo enako dobro, ne pogrešamo jih. Karkoli si zaželimo lahko dobimo in imamo to tako dolgo, dokler nimamo več želje po tem.

Obstaja praktično popolna svoboda mišljenja in delovanja z le nekaj omejitvami, ki pa niso posledica prisile, temveč obstoječih razmer. Razen teh samoomejevanj pa ostaja idealno stanje svobode.

Po določenem času razvoja, ko se v dušah prebudi želja po znanju in razsvetljenju, jih, (tako kot magnet železo) pritegne v »dvorane znanja«. To so velike organizacije za prenos znanja in modrosti, kot že ime pove. Tam se tako rekoč duh načrtno pelje v šolo. Redno potekajo predavanja, kjer bo državljani posmrtnega življenja odslej preživeli dovršen del svojega časa.

Ko bo ta prva stopnja končana, bo prešel na višjo raven znanja v drugih dvorinah modrosti. Vendar je vsaka dejavnost v zvezi s tem v osnovi prostovoljna. Prejme znanje, po katerem hrepeni in nič mu ni dano, če za to sam ne zaprosi.

Tu ste bolj kot kadar koli prej na svetu svobodni gospodar samega sebe. Zato je izredno pomembno in važno, da že na Zemlji izurite svojega duha in se naučite obvladovati svoje telo, tj. svoje nižje želje in strasti, da vas te obratno ne obvladujejo. Kajti po vašem prihodu sem, le duh, neomejen, vlada vašemu življenju, bolj ali manj v vašo korist in pobožnost, odvisno od stopnje njegovega razvoja.

Oblikovanje vašega značaja na zemlji je odločilno za stopnjo izpolnitve vaših želja na onem svetu. Torej je to, kar se vam dogaja tukaj, neposredna posledica načina življenja, ki ste ga izbrali na zemlji. Vse izkoriščene ali neizkoriščene priložnosti, različni motivi vseh vaših dejanj, izkazana ali ne izkazana pomoč drugim ljudem, način sprejemanja ponujene pomoči, dosežena stopnja znanja in obvladovanje ali zloraba zemeljskih strasti, vse to kaže v kolikšni meri ste na zemlji dovolil duhu biti gospodar nad lastnim telesom ali obratno. Samo od tega je odvisno, kako se bo oblikovalo vaše življenje v onstranstvu. Kajti na zemlji delujete skozi telo in duha, tukaj pa vlada le duh.

Samo vi ste imeli oblast nad njim na zemlji in možnost, da ga oblikujete in izpopolnujete. Njegovo delovanje tu je odvisno od tega, kar ste iz njega naredili na Zemlji in sem pride v enakem stanju, kot je bil na zemlji. Stopnja vašega zadovoljstva in sreče ob prihodu sem je zato samodejno odvisna od zahtev, ki ste jih svojemu duhu postavili že na zemlji.

Če ste si na začetku tega poglavja zastavili vprašanje: „Kaj vsi ti počnejo tam?“, morate pomisliti na enega svojih zemeljskih ljubljjenih, ki se je zaposlil nekje daleč stran, nekje kjer ne more biti v stalnem stiku z vami. Če se nato vprašate: „Kaj bo tam počel?“, bo odgovor preprost: „Mislim, da bo počel tisto, kar je počel doma.“ Mi, prebivalci „Modrega otoka“, počnemo enako.

V. Poglavje

Razprava o vzrokih in posledicah

Na Zemlji pogosto potekajo burne razprave in prepiri o tem, ali je treba storiti to ali ono ali pa je bolje, da tega ne storimo. Mnogi ljudje so v velikem dvomu, ali je prav, da se ne odmaknemo za prst od ravne poti dostojnega življenja in se s tem samodejno odpovemo številnim življenjskim ugodnostim.

Ti ljudje so mnenja, da bi bila velika ovira pri njihovem napredovanju v poslu ali delu, če bi želeli upoštevati vsa predpisana načela morale, etike itd. Večina seveda tega odnosa do drugih nikoli ne bo odkrito izrazila. Vsekakor pa ne vidijo, zakaj bi se vzdržali določenih dejanj in praks, če lahko z njihovo pomočjo hitreje in neboleče dosežejo določen cilj.

Res je, da so različni poslovni interesi zaradi upoštevanja vseh načel brezhibnega življenjskega sloga v določeni meri okrnjeni. Vendar je to v vsakem primeru posledica neznanja osebe, ki deluje v določenem primeru. Nezadovoljiv rezultat katerega koli dejanja ima vedno konkretne vzroke, ki jih je mogoče ugotoviti tudi s premislekom. Zato temu, kar sledi, pravimo »razprava o vzrokih in posledicah«.

Nekaj je gotovo: zemeljsko življenje je na splošno postalo težje.

Osnovni načrt stvarjenja je Stvarnik načrtoval zelo natančno in posameznemu razvoju ustvarjenih bitij je dal zelo specifičen obseg. Meje in pravila so nedvoumna in jasno prepoznavna. Vsako človeško bitje instinktivno ve, kdaj prestopa meje in kdaj deluje v okviru teh zakonov. Tega ni treba pojasnjevati nobenemu policistu. Če poskuša samega sebe prepričati, da je objektivno napačno dejanje popolnoma pravilno, bo hkrati v globini svoje zavesti jasno čutil, da to dejanje ni pravilno. Trdim, da to „notranje opozorilo“ čutijo vsi ljudje. Kljub temu večina ljudi raje laže sama sebi in verjame, da morajo ta glas vesti preslišati.

Noben človek na svetu se ne more upreti tej trditvi in mi dokazati, da ne govorim popolne resnice.

Človeška dejanja se danes praviloma ne merijo z merilom »prav ali narobe«. Edini odločilni dejavnik je, ali lahko z določenim dejanjem

dosežemo ustrezen zemeljski dobiček. A tukaj spet trdim, da je vsak človek sposoben prepoznati in razlikovati med »dobrim« in »slabim«, prav in narobe; kar pa ne pomeni, da to tudi počne. Njegov instinkt mu je to dal jasno čutiti, ne gre drugače, to mora vedeti. Prav zato je tako strašljivo opazovati, kako velika večina ljudi, zaradi svojih dobičkonosnih motivov popolnoma zanemarja vrednost svoje vesti.

To je strašljivo! Z našega vidika je celo več kot to. Opazovati moramo, kako si ljudje na ta način pripravljajo negativno pot v prihodnosti. V posmrtnem življenju bodo morali nekega dne požeti sadove teh zemeljskih prestopkov; ne v peklenškem ognju, temveč v strašnih mukah lastne vesti.

Človekov lastni občutek in um imata sedež v duši. Na srce gledamo kot na organ, ki simbolizira um in s tem do neke mere kot na „svetišče“ duše. Vsi veste, da je ta organ v svoji duhovni korespondenca pravzaprav odločilna avtoriteta vaših misli in dejanj. Običajno pa se pozablja, da je vsak impulz tam tudi zvesto „zabeležen“ in shranjen.

Primerjajte to z napornim delom, ki poteka v veliki trgovini, ko opravite nakup in ne plačate takoj. Vse je skrbno zabeleženo in gre skozi številne roke, dokler vam nekega dne ne pošljejo računa. Ko račun enkrat plačate, je zadeva večinoma pozabljena. Vendar celoten proces je zvesto zabeležen in shranjen v evidencah trgovine. Enako je s človeškimi možgani in srcem. Vsako duševno dejanje, ne glede na njegovo vrednost, je shranjeno za vse čase. Postopek poteka in, ko se konča, se konča tudi zapis, ki pa ostane za vedno zabeležen.

Duša in iz nje izhajajoča moč misli so tiste, ki ustvarjajo vse zemeljsko in mu dajejo zagon. Vse, kar je ustvarjeno na Zemlji, je najprej duhovni proces, preden je postavljeno v fizično ali materialno resničnost. Vsakdo ve, da je za vsako stavbo, preden je postavljena, narejen načrt.

Svoje misli lahko razdelite v določene kategorije. Tako na primer razmišljate o naslednjem obroku, kar je za nas precej nezanimivo, imate pa tudi pozitivne ali negativne misli, ki so veliko pomembnejše. Po drugi strani pa obstajajo osebne misli, ki so pozitivne in negativne in so osredotočene na vaš zunanji videz, oblačila in podobno: Te so nepomembne, če ne ovirajo pretoka

konstruktivnih misli. Če začnejo v tem pogledu ovirati, se njihov prvotno neškodljiv značaj spremeni in postane uničujoč. Postanejo prototip destruktivnih misli, ki jim lahko pripišemo nastanek največje bede in večino trpljenja na zemlji.

Te uničujoče misli se nenehno množijo in privabljajo vedno nove, dokler se človeštvo kot celota, tj. vsak posameznik, ne bo poglobil vase in se skušal nekoliko bolj razumeti; dokler ne bo vsakdo duhovno prerasel svoje vsakdanje materialnega mišljenja in začel hrepeneti po spoznanju. S tem se ustvari nov prostor za dejavno konstruktivno moč pozitivnih misli, ki edine lahko rešijo in odrešijo človeštvo.

VI. Poglavje

Tako kot tukaj, tako tudi v onostranstvu

Velik odstotek osebnih neuspehov v življenju je neposredna posledica napačnega razmišljanja. Pri tej trditvi se seveda popolnoma zavedam, da se vsak človek rodi z drugačnimi pogoji za obvladovanje svojega življenja. Nekateri od svojih staršev podedujejo le težave in nesrečo. Njihova usoda je razumljivo težja in veselje redkejše kot pri tistih, ki so odraščali v boljših razmerah. Priznati je treba, da so očitne razlike v položaju dveh različno rojenih ljudi. Zelo presenetljive so razlike, če ima nekdo tukaj življenje s trdnim delom, drugi pa ima neomejeno bivanje v udobnem okolju. In vendar za oba velja isti duhovni princip, le zunanja oblika je drugačna.

Človek, ki ga je življenje prisililo v trdo delo, je bil prisiljen v neusmiljen vzorec življenja in razmišljanja. Težko mu bo uspel poskus, da bi z lastnimi močmi spremenil svoje miselno stališče. Materialna pomoč, ki jo lahko občasno prejme, ne more nadomestiti tistega, kar mu lahko resnično pomaga: duhovnega vzgiba. Vse življenje trpi kot žrtev nesrečnih okoliščin. Zaradi njegovega porekla so mu poti do znanja in izobrazbe zaprte; nima priložnosti in časa, da bi se učil; tako o mnogih stvareh ostaja v nevednosti. Njegove lastne negativne misli še povečujejo njegove materialne težave, namesto da bi jih olajšale in premagale.

Toda tudi drugemu ne gre nič bolje. Prej ali slej mu vse preide v navado, vsako zanimanje izgine, njegovo življenje se izrodi do popolne intelektualne stagnacije. Posledično ga v nadaljnjem življenju doleti povsem enaka usoda kot prejšnjega. Kot že rečeno: vsak si tukaj pripravlja svojo prihodnjo stanje.

Obstajajo tudi visoko inteligentni ljudje, ki vse svoje znanje in sposobnosti uporabljajo za pridobivanje materialnih dobrin in zemeljske moči, ne ozirajoč se na trpljenje, ki ga s tem povzročajo drugim. V skrajni obliki so igrača svojih uničujočih misli. Kljub temu niso, tako kot prejšnji dve vrsti, povsem negativni. Običajno so sposobni, pozorni in dejavni in vse to so pozitivne lastnosti. Uporabljajo destruktivne in konstruktivne misli, vendar slednje za manj hvalevreden namen!

Ko pridejo v posmrtno življenje, marsikaj priča proti njim. Skozi lasten miselni svet, osredotočen na pridobivanje zemeljskega premoženja, so okoli sebe zgradili zid pohlepni misli, ki ga je zdaj treba podreti.

Vsaka misel, ki ste jo kdaj koli izrazili, je za vašo dušo nekaj zaključenega, ne glede na to, ali ji je sledilo ustrezno fizično dejanje ali ne. To ne igra nobene vloge v smislu učinkovitosti te ideje pri oblikovanju prihodnosti. Misel je vzročno učinkovito dejstvo, ne glede na to, ali je bila realizirana, udejanjena ali ne in ima ustrezen učinek v obliki poravnave na onem svetu. Pri tem ne govorim o tisočih nepomembnih misli, ki nenehno prežemajo vaše možgane, temveč o tistih, ki tako rekoč določajo vašo osebnost.

Rekli mi boste, da je nemogoče nadzorovati vsako misel, ki se vam porodi čez dan. S tem se strinjam se z vami. Toda, ko boste to spoznali kot dejstvo, boste, upam, svoje misli v prihodnje malo bolj varovali. Kajti vse se odražajo na onostranski ravni.

To boste težko sprejeli, saj vsakdo šteje svoje miselno življenje za najbolj intimno in skrivno lastnost svoje osebnosti.

Vsak od vas bo nekega dne na lastni koži izkusil točnost informacij, ki sem vam jih tu podal in mi bo morda takrat notranje hvaležen, če je bil dovolj moder, da je iz njih potegnil sklepe za svoje zemeljsko življenje. Ostali, ki pa to znanje imajo in ga ne izkoristijo, si nekega dne ne bodo mogli izogniti grenkih očitkov o tem.

Zavedanje, da ste odgovorni za svoj grenak neuspeh, je težko. Nič ni v tolažbo, če se opravičujete z izjavo, da so to vedeli le drugi. Prosimo, premislite in se pogovorite z glasom svoje notranjosti.

VII. Poglavje

Prvi stik z Zemljo

V tem poglavju bi rad spregovoril o svojih prvih poskusih vzpostavitve neposrednega stika z zemeljskim svetom. Žal ne morem določiti časa tega poskusa glede na moj odhod in čas, ki je medtem minil na Zemlji. Vem, da so ljudje na zemlji pogosto nezadovoljni zaradi nezmožnosti pravilne predstave časa v onstranstvu. Preden preidem na dejansko temo tega poglavja, bi vam rad nekaj povedal o tem.

Povsem napačno je kriviti nezmožnost določanja časa v onostranstvu kot napako. Na zemlji je čas razdeljen na dneve in ure. Vendar vaše osebno merjenje časa za pretekle izkušnje temelji na miselni oceni določenih pomembnih časovnih točk v vaših vsakodnevnih navadah. V praksi to pomeni, da jeste obroke ob točno določenih urah, da imate enkrat svetlo in nato enkrat temno nebo, torej, dan in noč. Tudi brez ure navadno precej natančno veste, koliko je ura. Približno veste, ob kateri uri ste spočiti ali utrujeni, lačni ali potrebujete počitek. Vse to so razločevalne točke, ki jih lahko uporabite za določitev svojega časa.

Na tej strani življenja ne poznamo več nujnosti rednega počitka, spanja ali uživanja hrane. Tudi temnega neba nimamo, zato nimamo možnosti merjenja časa s spreminjanjem dneva in noči. Poleg tega imamo neizčrpne zaloge energije, zato nam ni treba deliti časa na obdobja dela in počitka. Tako ta vzporednica z zemeljskim merjenjem časa samodejno izgine.

Vendar tudi tukaj obstaja način delitve časa, ki pa je povsem drugačen od zemeljskega. Zato vam le redko uspemo natančno povedati, kdaj se je zgodil ta ali oni dogodek, ali natančno določiti čas prihodnjega zemeljskega dogodka. Iz istega razloga tudi ne morem določiti časa, ki sem ga preživel v posmrtnem življenju od moje »smrti« do začetka prvih poskusov osebnega stika z zemljo. Zdelo se mi je, kot da že od nekdaj živim tukaj in skoraj nemogoče

mi je bilo verjeti, da je v resnici minilo le nekaj zemeljskih dni, odkar sem skupaj z ostalimi žrtvami ladijske nesreče prispel na »Modri otok«. Svoje družine in svojih zemeljskih prijateljev nisem pozabil, vendar sem se glede njih počutil povsem brezskrbnega, skoraj srečnega. Ne vem zakaj. Morda me je potrditev mojega zemeljskega znanja o življenju v onstranstvu pripeljala do nezavednega sklepa, da bodo tudi moji bližnji prepoznali to povezanost in vedeli, da mi je zdaj dobro. Posledično bi imeli razumevanje za majhno zamudo pri stiku, zaradi novosti, ki jih prinaša prihod v tujo deželo.

Onstranska zgradba, katere namen je prišlekom v onstranstvu omogočiti povezavo z njihovimi zemeljskimi sorodniki, je moje stalno prebivališče od trenutka, ko sem po očetu izvedel za njen obstoj. Pri vseh mojih prizadevanjih sem prejel velikodušno podporo ljudi, ki tam delajo. Vsi so bili zelo prijazni in razumevajoči, četudi čisto poslovno.

Ta hiša ni samo igralnica sanj in občutkov domotožnih nezemeljskih ljudi. Je kraj živahne dejavnosti v okviru dobro organiziranega podjetja. Zbranih je bilo na stotine nezemeljskih ljudi, tistih, ki so to vedeli že na zemlji in drugih, ki so šele tukaj prišli do spoznanja, da lahko pošljejo sporočilo domov ali da vsaj poskusijo.

Najprej so bile upoštevane tiste želje, ki so prihajale iz srca. Mnogi od njih so prišli le kot gledalci ali kot neverni posmehljivci. Toda njihov posmeh je kmalu zamenjalo neskončno presenečenje. Čez nekaj časa sem bil na vrsti tudi jaz. Notranjost hiše se mi je zdela precej skopo opremljena za delo tako velikega obsega in pomena. Pravzaprav sem pričakoval prostore, polne inštrumentov, strojev, žic in pripomočkov, vsaj nekaj aparatov in električnih sistemov; ampak nič od tega ni bilo. Samo človeške sposobnosti so prinesle neverjetne stvari. Le človeška sposobnost je bila tista, ki je ustvarjala neverjetne stvari.

Z uslužbencem sem se dolgo pogovarjal. Očitno je imel odgovoren položaj, vendar nisem mogel reči, da je bil videti kot angel. Bil je tako zemeljski in resničen kot jaz. Med pogovorom sem od njega izvedel veliko zanimivih stvari o naravi njegovega dela in metodah, ki jih uporablja za povezavo z Zemljo.

Pojasnil mi je, da imajo dobro organiziran sistem zvez, katerih posebna naloga je najti primerne posrednike za določeno povezavo na Zemlji. Do neke mere morajo imeti nos za to, kje je mogoče najti ustrezno nadarjene - tj. medijske zemeljske ljudi, ki jih je mogoče na podlagi njihovih sposobnosti uporabiti kot posrednike za sporočila iz onstranstva. Na svojih nenehnih potovanjih pripravijo podrobno tabelo vseh primernih ljudi s komentarji o njihovih individualnih sposobnostih. Glede na zahteve določene izbrane povezave nato v skladu s to tabelo izberejo ustrezne zemeljske posrednike ali „senzibilne ljudi“ in jih uporabijo za posredovanje. To je grob opis metode, ki se uporablja za prenos sporočil iz onstranstva.

Kot rečeno, prihajal sem zelo pogosto in na različne načine poskušal pošiljati sporočila domov. Včasih mi je uspelo, včasih ne. Tu smo vsi soodgovorni za uspeh ali neuspeh razumevanja. Veliko je odvisno od dela onstranstva. Kadarkoli sem bil uspešen, sem pomagal tudi drugim. Če je šlo kaj narobe, sem sam prosil za pomoč in jo prejel, še posebej zato, ker sem že žrtvoval veliko časa na zemlji za študij znanosti o posmrtnem življenju. Zdaj bi vam rad povedal, kako sem prenesel svoje prvo sporočilo in kako sem lahko ugotovil, da mi je uspelo.

Naučili smo se vsega, kar je potrebno za vzpostavitev tesnejšega stika z zemljo. Sam seveda tega nisem zmogel in sem zato imel pomočnika, ki mu bom rekel "uradnik". Spremljal me je pri prvem poskusu.

Tako smo šli na Zemljo. V sobi, kamor smo prišli, sta bila dva ali trije ljudje, ki so navdušeno govorili o strašni katastrofi potopitve Titanika in o na videz malo verjetnem dejstvu, da je bilo rešenih veliko ljudi. Potem so imeli spiritualistično seanso in uradnik mi je pokazal, kako naj postanem opazen. Za to potrebna moč je koncentrirana misel. Zato sem se moral poskusiti vživeti v prisotne. Predstavljal sem si, da sem še vedno v telesu, da stojim sredi sobe, medtem, ko name pada močan žarek svetlobe. To podobo sem moral ohraniti in se nanjo intenzivno osredotočiti: Bil sem tam in navzoči zemeljski ljudje so se tega morali zavedati!

Seveda mi sprva ni uspelo, a po nekaj neuspešnih poskusih je bil moj marljivi trud okronan z uspehom: občutljivi udeleženci srečanja so me res videli! Za zdaj samo moj obraz. A to je bilo

odvisno od mene, kajti na sliki, ki sem si jo ustvaril v svoji domišljiji, sem imel v mislih le svoj obraz.

Osredotočil sem se le na to, kar bodo najverjetneje prepoznali o meni. Nato sem poslal duhovno sporočilo na enak način. Stal sem poleg medija in se osredotočil na kratek stavek, ki sem si ga počasi in premišljeno ponavljal. To sem vadil s stalno intenzivno koncentracijo, dokler medij ni rekel dela stavka. Iz tega sem lahko razbral, da mi je končno uspelo in moram priznati, da mi je bilo relativno lahko. No, natančno sem poznal lastnosti ljudi, ki so bili vključeni v seanso in razmere v seansi. Mnogim, ki niso imeli tako obsežnega »strokovnega znanja« iz svojega zemeljskega življenja, pa v prvem poskusu ni uspelo narediti nobenega vtisa na udeležence seanse.

Na pravkar opisanem srečanju ni bil prisoten nihče od mojih zemeljskih družinskih članov. Verjetno so mi takrat tudi onemogočili kakršno koli povezavo, saj sem zelo močno čutil njihovo žalost zaradi svoje nenadne smrti in se zato ne bi mogel objektivno osredotočiti na povezavo. Tu sem to lahko storil; celotno vzdušje je bilo neosebno in nič se ni zdelo sovražno.

To je bilo zelo ugodno za nadaljnji razvoj, saj je bil ta prvi poskus le preizkus, ki je pokazal, ali mi bo uspelo prodreti v svoj dom.

VIII. Poglavje

Moč misli kot most do naših dragih preminulih

V svojih prizadevanjih, da bi dosegli dokončno obliko povezave med zemljo in posmrtnim življenjem, so se ljudje vedno osredotočali na možnost vrnitve ali re materializacije pokojne osebnosti. Običajno jim je zelo težko sprejeti katero koli drugo metodo manifestacije nezemeljske inteligence, ne glede na to, kako prepričljivi so dokazi. To vnaprejšnje mnenje pogosto povzroči, da ljudje napačno razumejo ali celo podcenjujejo izjemno vrednost miselne komunikacije, ki je veliko bolj osebna in neodvisna od zunanjih okoliščin kot druge oblike. Ta specifična oblika povezave z onstranstvom že v izhodišču odpravi celo vrsto pomembnih virov napak, kot je obarvanost sporočila zaradi zavesti tujega medija ali

drugih udeležencev srečanja z njihovimi intelektualnimi razlikami in osebnimi predsodki.

Osebna komunikacija ali prenos misli je veliko bolj učinkovita, zlasti neposredna in impresivna vrsta povezave, kot na splošno domneva večina verujočih spiritualistov.

Če se osredotočite na duha katere koli preminule osebe, boste razvili živo aktivno silo, ki bo kot električna vibracija potovala po prostoru. Nikoli ne bo zgrešila svojega cilja. Če svoj miselni žarek usmerite v neko bitje v onstranstvu, se bo to bitje takoj zavedlo te moči in bo vsrkalo vaše misli.

Vsi, ki živijo v posmrtnem življenju, so veliko bolj senzitivni kot ljudje na zemlji. Torej, ko nam je poslana ciljna misel, deluje kot dejanski telefonski klic in skoraj vedno lahko stopimo v stik z osebo, ki jo pošilja.

Če smo zemljanu prostorsko blizu, se lahko v veliki meri prilagodimo njegovemu stanju in ga nato navdušimo s svojimi občutki in mislimi. Zelo redko pa bo zadevna oseba prepoznala naš vpliv kot tak, temveč bo ideje in koncepte, ki se vanj pretakajo, prej videla kot lastno produkcijo ali morda kot halucinacije. Kljub temu bo prejemnik presenečen nad obilico informacij in duhovne pomoči, ki jo lahko prejme na ta način.

To ne velja le za tiste, ki verjamejo v resničnost tega vpliva iz onstranstva. Kdor za nekaj trenutkov v miru sedi in pusti, da misli odtavajo k dragemu »pokojniku«, lahko pritegne njegovega duha. Ne glede na to, ali se zaveda njegove prisotnosti ali ne, je njegova prisotnost dejstvo.

Če bi se ljudje na zemlji zavedali učinkov svojih misli, usmerjenih na določeno osebo v onostranstvu, bi jih imeli pod strogim nadzorom veliko bolj kot doslej. Možnih načinov miselnega razmišljanja je veliko in vsaka posamezna misel, ne glede na težnjo, je tu skrbno zapisana. Mnoge od teh misli učinkovito vplivajo na onostransko bitje, razen tega pa učinek vsake misli na koncu pade nazaj na njenega avtorja.

Če tukaj trdim, da so vse misli registrirane, se vam morda zdi nerazumljivo ali celo neverjetno. Zato bi rad natančneje opredelil izraz »vse misli«, ki ni povsem točen.

Namesto „vse misli“ bi bilo pravilneje reči „vse zavestne misli“. To vključuje vse aktivne - pozitivne ali negativne - misli, ne pa tudi

nepomembnih običajnih misli iz vsakdanjega življenja. Kot smo že omenili, so čisto osebne misli brez pomena, dokler ne prerastejo v ovirajočo in zato uničujočo širino. Ker mnogi ljudje preprosto menijo, da je nemogoče, da bi se vse njihove zavestne ali „neposredne“ misli registrirale in sprožile konkretne učinke v osebi ali stvari, na katero se obračajo, da bi na koncu padli nazaj na osebo, ki jih je sprožila, bi rad še enkrat odločno poudaril: Verjemite mi, to je dejstvo!

Sami lahko jasno občutite vpliv karizme osebe, ki je izjemno nesrečna ali veselo razpoložena. Ta učinek je posledica upočasnjene ali povečane vibracijske moči zadevne osebe, odvisno od duševnega stanja. Tako čutite tudi posebej močne tokove depresije ali veselja. Obe omenjeni skrajnosti imata enako pretočno, oziroma sevalno moč. Vendar pa imata različne učinke na ljudi, ki so jima izpostavljeni. Sami izpostavljeni ljudje se navadno ne zavedajo vpliva njihovih miselnih moči na lastno naravo. Kljub temu je ta v večji ali manjši meri vedno prisoten in še dolgo po tem ostane močno vtisnjen v zavest prizadete osebe.

Ko smo tukaj v posmrtnem življenju, mora oseba, ki jih nosi, znova zavestno prijeti vse "mentalne zapise" in jih sama obdelati. Noben sodnik v togi in lasulji ne sproži in spremlja tega procesa, temveč posameznik sam. Tako s seboj v posmrtno življenje prinesemo jasen, popoln ali absoluten spomin na naše zemeljsko življenje. Tu v onostranstvu, dosežemo, glede na naravo naših individualnih miselnih zapisov stanje žalosti, sreče, nesreče, obupa ali notranjega zadovoljstva. Tu se v nas začne širiti želja, da bi popravili vso krivico in trpljenje, ki smo jo povzročili na zemlji in nadomestili tisto, kar smo povzročili na zemlji z namernim ali nenamernim napačnim razmišljanjem. Zato še enkrat ponavljam, da je ne le priporočljivo, ampak je nujno potrebno, da še na zemlji strogo nadzorujete svoje misli in samega sebe. Za prihodnji razvoj vsakega človeka je zelo koristno, če si ta nasvet vzame k srcu in se ustrezno ravna v skladu z njim, tudi če še ni sposoben dojeti pomena teh stvari v zemeljskem življenju.

Želim si, da bi vsak jasno imel pred očmi možne posledice svojih miselnih in materialnih dejanj; nesrečo, ki jo povzroča drugim, predvsem pa hudo stisko vesti, ki si jo s svojimi dejanji povzroča v onostranstvu, ko je celoten kontekst spregledan.

Zato nikoli ne pozabite, da je vaš um kot shramba, ki shranjuje vse, kar se vam je zgodilo v nadaljnjem življenju. Vse, kar se vam zgodi v posmrtnem življenju, je neposredna posledica tega, v kolikšni meri ste se naučili nadzorovati svoje misli in zmanjšati materialne želje. Za vašo bodočo srečo je potrebno, da um in duša vladata telesu in materiji. Na vas je, da se odločite, ali je to za vas mogoče.

Če ste pripravljeni plačati za vsa svoja dejanja v poznejšem življenju, nadaljujte po starem. Vendar bodite prepričani, da vam tukaj ne bo več priznana nobena zasluga. Plačati morate! Če pa razmišljate le pol tako praktično, kot vsak od vas misli, da razmišlja, potem boste sledili mojemu nasvetu in dovolili, da vaše duhovno življenje prevlada nad materialnim življenjem. Vodilo vas bo varno in radostno, četudi ste morda mnenja, da bi to vodilo v versko askezo. Toda ta misel je napačna. Razvoj vaše duše in duhovnega življenja vam že na zemlji odpira obstoj dragocenega veselja in vas drži pod kontrolo in vas lahko upočasni tam, kjer vas vaši telesni nagoni ženejo k dejanjem, ki jih bo treba drago in grenko plačati v posmrtnem življenju.

Zemlja je bila ustvarjena, da je človek na njej uživa, ne pa zato, da ga zapelje in pripravi do neke točke, kjer mu je treba dati strogi "stop" ali "ne". Stvarnik je zemlji dal lepoto in možnost, da jo človek uživa, dokler mu um in duh vladata. Lepota in veselje bosta tako dolgo določala njegovo življenje! Če je bistvo duše onesnaženo in povlečeno z nizkim pohlepom, sta beda in trpljenje neizogibni in tragični posledici.

Ko enkrat pridemo v onostranstvo, duša deluje naprej po istem principu, se podreja istim zakonom in odsotnost fizičnega telesa nikakor ne vpliva na našo moč mišljenja. Zaradi tega nimamo večjih težav, da pridemo v tesen stik z ljudmi na zemlji in, da nanje duhovno vplivamo, tudi, če se prizadeti tega ne zavedajo.

Upam, da je vsak bralec prepoznal pomen tukaj povedanega in spoznal, da ga lahko njegovi nezemeljski sorodniki in prijatelji obišejo kadarkoli, da je moč misli vsemogočna in lahko deluje tako konstruktivno in koristno, kot destruktivno in ovirajoče. Tako lahko bralec, z močjo negativnih misli iz svojega kroga življenja izžene vse ljudi, ki jih ima rad in jih ceni, bodisi zemeljske, kot tudi onstranske.

Miselna povezava je najtesnejši člen v odnosu med obema svetovoma, vendar mora temeljiti na strogi miselni disciplini in redu. Vendar to ne sme biti razlog, da bi vsako misel pripisali vplivu onostranske inteligence. Če pa boste svojega duha negovali tako, kot športnik neguje svoje telo, lahko iz tega vira prejmete veliko pomoč in obsežno znanje tako duhovne kot materialne narave.

IX. Poglavje

Ljubezen in enakost interesov kot vez med duhovi

Pri tako obsežni in zanimivi temi je treba odgovoriti na številna vprašanja, na katera se mora vsak bralec vprašati o točki, ki ni bila obravnavana. Na nekatera ponavljajoča se vprašanja, ki jih poznam iz svojega zemeljskega raziskovanja, bom in lahko odgovorim prav tukaj.

Predvsem pa želim še enkrat pojasniti: ogromno breme, ki ga smrt prinaša za vsakogar, nikakor ne pomeni, da smo takoj povzdignjeni v višave Boga. Skrivnosti življenja nam niso predstavljene kot dobrodošlo darilo, ko pridemo v posmrtno življenje. Prav tako vam ni treba verjeti, da sem jaz ali kdo drug tukaj samodejno prejeli popolno znanje o vseh vrstah trivialnih ali duhovnih stvari, tako rekoč kot darilo v posmrtnem življenju. Na primer, ne morem natančno reči, kdaj bo vaš gleženj potreboval nov par čevljev, niti kdaj bi lahko prišlo do dokončne enotnosti med Anglijo in Irsko. Vem samo malo več kot vi na zemlji in na žalost nimam ključa do vrat modrosti in resnice.

Tukaj mora vsak delati na sebi in, ko smo končno odprli ena vrata do novega znanja, nas že čakajo druga, zaprta. Kljub temu seveda vem nekoliko več kot vi, saj sem nekoliko bližje viru vsega znanja in imam izkušnje, ki vas še čakajo.

Če preidem k dejanskemu odgovoru na vprašanje, bi rad najprej povedal nekaj o pogosto omenjenih „pogojih“ v spiritualističnih seansah. Gre za izraz, ki se skoraj izključno napačno uporablja v vseh oblikah psihične dejavnosti. Ti skrivnostni „pogoji“ so obtoženi kot vzrok morebitnih neuspehov, kot razlog za določen uspeh in za posebnosti pojavov, doseženih v spiritualističnih seansah. Od njih

je odvisna tudi primernost lokacije, ki jo je treba izbrati za seanso. Vendar so takšne odločitve le redko sprejete pravilno, včasih obstruktivno, večinoma pa napačno, saj je pojem pogoj napačno razumljen.

Glavni dejavnik pri doseganju dobrih rezultatov seanse je bolj v duševnem in duhovnem stanju udeležencev sestanka kot pa v značilnostih izbrane lokacije sestanka. Psihična naravnost in telesna konstitucija vpletenih ljudi je ključnega pomena, ne pa prisotnost ali odsotnost določenih predmetov ali manipulacij, kot so mehke preproge, eksotični parfumi ali goreče kadilo, ali kaj drugega, kar se na splošno šteje za pogoje da seansa postane uspešna. Pomemben je samo odnos in način, s katerim pristopiš k projektu.

Tega dejstva pogosto ne priznavajo niti vrhunski mediji. Seveda so veselo razpoloženje, dišeče cvetje ali vedri nasmeh gotovo koristni dodatki, vendar niso glavna stvar.

Mnogi ljudje so nagnjeni k temu, da se norčujejo iz možnosti povezave s posmrtnim življenjem ali se posmehujejo, čeprav je to eden največjih blagoslovov, ki jih je Bog podelil človeštvu. Za vse skeptike ali opazovalce pa so pogosto nesmiselni previdnostni ukrepi med spiritualistično seanso dobrodošel vir novih šal.

Kljub temu obstajajo številni resnični pogoji, ki se razlikujejo glede na vrsto iskane povezave in jih je treba upoštevati, da bi dosegli pozitivne rezultate. Navsezadnje je vsako uspešno zemeljsko dejanje, ki smo ga vajeni, odvisno tudi od določenih pogojev. Da si to pojasnimo, uporabimo nekaj preprostih primerov: Koliko pogojev je vključenih v pripravo dobrega čaja. Začne se pri izbiri vrste čaja, potem mora biti voda čim bolj topla itd. Ali pa pogledjmo rože: Da uspevajo, je treba semena spustiti v zemljo pod zelo specifičnimi pogoji, odvisno od lokalne klime in različnih letnih časov. Ko so rože, drevesa ali sadeži posajeni, jih je treba negovati in skrbeti v skladu z različnimi pogoji, povezanimi z vsako vrsto itd.

Tudi mi moramo svoje življenje podrediti določenim pogojem. Kako bi bilo torej mogoče obvladati tako veliko delo, kot je spiritualistična seansa, brez ustreznega znanja? Tega seveda nihče ne more pričakovati.

Pogoji torej obvladujejo človeško življenje povsod in v vsakem času, in to celo že veliko prej kot njihovo uresničevanje. Kljub temu je

treba povedati, da so mnogi življenjski pogoji, ki so jih ustvarile zemeljske osebnosti, živeče na zemlji, nekoristnih ali, kar je še huje, škodljivih.

Nobenega uspeha ni mogoče doseči pri nobenem dejanju ali na nobeni poti, če se uporabljajo napačna ali celo nasprotna sredstva in se ne upoštevajo obstoječi pogoji. Vendar se ta napaka dela vsak dan, zlasti v zvezi s spiritizmom in ne nazadnje je to gibanje pogosto neuspešno prav zaradi tega.

Če bi nekdo poskušal posneti fotografijo brez filma v fotoaparatu, se nihče ne bi čudil, če iz tega ne bi bilo nič. Toda kdo bi hotel celotno fotografsko dejavnost označiti za prevaro in goljufijo?

Zaradi podobnega pomanjkanja določenih pogojev pogosto ne moremo vplivati na določeno osebo v eno ali drugo smer. Na primer, oče v posmrtnem življenju se lahko popolnoma zaveda, da namerava njegov zemeljski sin storiti resno dejanje, naj bo to umor ali samomor. Seveda bo storil vse, kar je v njegovi moči, da bi ga odvrnil od njegovega načrta, usmeril njegove misli in čustva v urejene kanale, ter ga osvobodil njegovih zamisli. Ker pa je sin v tem določenem času v nenormalnem duševnem stanju, v katerem njegova upornost preprečuje vsakršen stik, nanj ne bo mogel vplivati. Za očeta to seveda pomeni veliko duševno breme, saj se popolnoma zaveda sinove odsotnosti in se ne more spoprijeti s potekom dogodkov.

No, naša dejanja tukaj v posmrtnem življenju so popolnoma brezplačna. Kadarkoli lahko gremo v druge sfere, obiščemo tuje dežele, ne glede na to, ali tam živijo duše sorodnikov ali ne. Te lahko obiščemo s pomočjo višje razvitih duš in tako lahko pomagamo manj razvitim. Pomagamo jim lahko z nasveti, podporo in družabnimi srečanji. Še vedno živimo na „Modrem“ otoku in še nismo pripravljani na vzpon v naslednjo višjo sfero.

Tako kot lahko obiščemo druge onostranske sfere, se lahko tudi kadar koli vrnemo na Zemljo. Misli, ki nam jih namenijo ljudje na Zemlji, nas dosežejo v trenutku in, ko ugotovimo, od koga prihajajo, lahko s tisto osebo stopimo v stik, kakor želimo. Seveda ne vemo za vse, ki poznajo in izgovarjajo naše ime. Spoznamo pa vse misli tistih, s katerimi smo bili prijatelji in se obrnemo nanje, kadar menimo, da je to primerno. Na ta način lahko pomagamo tistim, ki so ostali na zemlji. Spremljamo potek njihovih misli in dejanj, da

bi po potrebi vplivali nanje v eno ali drugo smer. Pri tem nas vodi naša iz izkušenj pridobljena predstava o tem, kaj bi lahko bilo zanje dobro in koristno; vendar sami ne moremo delati čudežev za svoje ljubljene.

Tako kot na Zemlji, ko dajemo nasvete, tudi tukaj ne moremo prisiliti ljudi k spoštovanju. Lahko opozarjamo in vplivamo, ne moremo pa nikogar prisiliti, da bi ravnal na določen način proti svoji volji.

Če pogledamo naše življenje tukaj na splošno, stanje, ki smo ga zdaj dosegli, zdaj, ko smrt nad nami nima več moči: Lahko ostanemo s svojimi bližnjimi na zemlji tako dolgo, kot želimo, ne glede na to, ali so „pod nami“, na zemlji, ali „nad nami“, v višjih sferah onostranskega sveta. Trajne ločitve pravzaprav sploh ni, če med vpletenimi obstaja občutek ljubezni in povezanosti.

Kot je znano, umirajoči pustijo za seboj dva različna tipa bližnjih: tiste, ki si nadenejo žalosten izraz iz čistega občutka dolžnosti in tiste, za katere naša smrt pusti pravo praznino. Toda slej ko prej tudi tem ljudem spomin oslabi in sčasoma nas popolnoma pozabijo, pozabijo nas poklicati. Potem je to edina ločitev, ki obstaja. Toda tudi ti ljudje, ko umrejo in pridejo sem, pogosto najdejo pot nazaj do svojih pozabljenih prijateljev. Postopoma, ko se znebijo vplivov, ki zamegljujejo njihove spomine, se njihovo prvotno prijateljstvo in naklonjenost vrneta.

Duh, ki pride sem, nestrpno poskuša vzpostaviti uspešen stik s tistimi, ki so ostali. Nato doživi neuspeh, zaradi katerega bo zelo nesrečen. Kajti njegovi svojci, če ne vedo ali slutijo, da je njihov pokojnik živ, še vedno globoko žalujejo in žalujejo za njim kot za nepovratno mrtvim. Preminuli sprva še vedno zelo pogosto prihaja k njim, čeprav njegovi zemeljski sorodniki tega ne čutijo ali opazijo. Če jih vidi in je z njimi, oni pa kakor koli ne čutijo njegove prisotnosti, bo strašno razočaran prihajal vedno redkeje. V nujnem spoznanju, da se ga svojci sploh ne zavedajo in ga imajo za dokončno mrtvega, se bo sčasoma in dokončno popolnoma oddaljil in se zadovoljil s tem, da bo počakal, dokler tudi oni ne pridejo sem. So tudi številni podobni primeri, ko osebe v posmrtnem življenju sploh ne poskušajo vzpostaviti stika s svojimi zemeljskimi bližnjimi. Tako lahko razumemo tudi mnenje tistih ljudi, kateri celoten nauk o posmrtnem življenju označujejo za neresničnega,

saj jim njihov ljubljani tako in tako nikoli niso poskušali dati znamenja o njihovem posmrtnem obstoju.

Če živite tukaj v posmrtnem življenju, vam ne bo treba nenehno hoditi naokoli v družbi ljudi, ki so vam popolnoma nezanimivi. Že na Zemlji se poskušate, običajno neuspešno, izogibati družbi ljudi, ki vas dolgočasijo ali celo motijo. Tu pa lahko to dosežete veliko učinkoviteje, saj vsi občutki in čustva temeljijo na vzajemnosti. Prevladujoča moč je ljubezen. Bitja so močno čustveno povezana in če je ljubezen med dvema bitjema ali celotno skupino resnična in jasno zaznavna, potem živijo skupaj v enotnosti in neomadeževani sreči.

Kjer pa te ljubezni ne čutijo vsi, vsi tesnejši odnosi samodejno končajo. Nobena neenaka ali enostranska povezava ni trajna. Vsakdo najde skupino sorodnih duš, ki je skladna z njegovimi interesi in občutki. Vez z nekdanjimi zemeljskimi prijatelji, ki nima temeljev medsebojne ljubezni in spoštovanja, bo sprva ostala, a se bo postopoma in umirjeno rahljala, ko bo izginil vsak trenutek privlačnosti.

X. Poglavje

Veličina in raznolikost onostranskih sfer

Zdaj sem vam podal približen vtis o svojem prihodu v onstranstvo, mojih prvih izkušnjah tukaj, vplivu novega okolja, moji prvi vrnitvi na zemljo in načinu, kako sem to dosegel. Mislim, da mi je uspelo podati splošno sliko in predstavo o deželi, ki predstavlja naslednjo stopnjo zemeljskega življenja. Kar sem rekel in opisal v prejšnjih poglavjih, velja za vse človeške rase, za črne, rumene ali bele, brez razlike. V zvezi s tem za vse človeštvo na zemlji velja eno samo pravilo.

Zdaj bi rad prešel k opisu moje naslednje razvojne faze. Kasneje vam bom morda povedal še več o „Modrem otoku“, za zdaj pa ga prepustimo njegovemu razvoju in se skupaj posvetimo obravnavi nadaljnje točke mojega zunajzemeljskega razvoja.

Ta naslednja stopnja je stanje, v katerem smo osvobojeni večine zemeljskih instinktov in nagonov, ki se nas držijo. Ko se jih osvobodimo, lahko razmeroma hitro napredujemo in skoraj po mili

volji prehajamo iz ene sfere v drugo. Iz te in vsake druge sfere pa lahko ohranjamo tesne stike z zemeljsko sfero in se povezujemo s svojimi bližnjimi, seveda le s tistimi, ki si to želijo. Še naprej jim pomagamo tako, da v vsakdanjem življenju vplivamo nanje, da delujejo tako ali drugače. To lahko počnemo, ne da bi pri tem kakor koli škodovali svojemu delu, razvoju in oblikovanju svojega značaja. Konec koncev je oblikovanje značaja naše prizadevanje.

Na „Modrem otoku“ sem se tako kot vsi drugi intenzivno ukvarjal s preučevanjem skrivnosti življenja in samega sebe. Šele takrat sem se zavedel veličine stvarstva. Naše zanimanje za ozadje življenja raste vzporedno z našim duhovnim napredkom in zavračanje zemeljskih navad in omejitev. V nas nastaja velika želja po resničnem spoznanju. Tako kot drugi pred mano sem se prilagodil okoliščinam in se učil. Z rastjo mojega znanja in modrosti je rasla tudi moja sposobnost sprejemanja novega znanja.

Izvedel sem za obstoj drugih nezemeljskih sfer, zunaj območja tega otoka in prvotno se mi je njihov obstoj zdel tako nemogoč kot morda resničen obstoj sveta, v katerem se zdaj nahajam. Kmalu pa je prišel čas, ko sem se tudi sam odpravil v te druge sfere. Ne morem natančno določiti, kje so bile, a bilo je, kot bi potovali v vesolje, proti zvezdam. Počutil sem se kot takrat, ko smo zapustili zemljo in drseli skozi eter, dokler nismo končno dosegli druge zvezde, drugega sveta.

V posmrtnem življenju je veliko različnih dežel ali področij. V nekaterih izmed njih živijo tudi nekdanji Zemljani, ki so v svojem razvoju dovolj napredovali. Povsod obstaja višja oblika življenja, obstoj poln nebeške blaženosti in v teh sferah se človek počuti večjega in bolj vzvišenega. Obstajata pa tudi ena ali dve sferi nižjega reda od našega „Modrega otoka“, v katerih je sreči in veselja zelo malo ali pa sploh nič. Razporeditev duš na različna področja življenja v posmrtnem življenju zdaj v celoti temelji na kakovosti njihovega zemeljskega življenja. Bitja, ki se znajdejo v nižjih, nesrečnih sferah, morajo to pripisati svoji nesposobnosti, da bi povzdignili svojega duha in začutili željo po notranjem napredku. S tem bi se izboljšali in se naučili samoobvladovanja, čeprav jim je nenehno ponujena moč in pomoč.

Pripadnikom vseh ras je bilo dano neprecenljivo darilo svobodne volje, da lahko sami odločajo o svoji usodi, ne le po tem, ko so

odvrgli svoje fizično telo, ampak kakor koli drugje. Tako kot starši organizirajo otrokov dnevni režim in mu na svoj način predpišejo čas, v katerem je lahko aktiven in se sprosti, si tudi ljudje svobodno organizirajo življenje, kot se jim zdi prav, čeprav v okviru določenega predpisanega reda.

Prvotno je vse življenje svobodno. Vendar se zaradi nastale motnje in omejene sposobnosti razumevanja temeljnih zakonov življenja veliko ljudi čuti prisiljenih verjeti, da niso svobodni.

Vendar je to kljub temu res.

Tako kot oče in mati vplivata na svoje otroke in jih vodita, tako tudi mi tukaj, naredimo vse, da vplivamo in pomagamo tistim svojim zemeljskim prijateljem in sorodnikom, s katerimi smo v ljubezni duhovno povezani. Vedno je ljubezen tista gonilna sila, ki nas spodbudi, da tako ravnamo.

Kot že rečeno, s svojimi najdražjimi na zemlji lahko ostanemo v stalnem tesnem stiku in jim posredujemo svoje misli. Z našim vplivom pogosto prejmejo precejšnjo materialno pomoč. Čeprav zemeljskega bogastva ne moremo poslati nikomur neposredno, mu lahko damo nasvet glede njegovih poslovnih prizadevanj, ki mu bo, če mu bo sledil, pomagal doseči precejšnje materialno bogastvo. Tako kot vplivamo na duhovne zadeve, lahko vplivamo tudi na materialne stvari. Ker z našega vidika veliko bolje spregledamo stališča na primer dveh poslovnežev, ki se med seboj pogajata o skupnih poslovnih zadevah. Zavedamo se, kdo ima prav in lahko ustrezno uporabimo svoj vpliv. Ne moremo pa vedno vnaprej vedeti, ali bo to našemu zemeljskemu prijatelju vedno v materialno korist. Če pa naš prijatelj zaradi našega vpliva utрпи materialno škodo, jo bomo zagotovo prej ali slej popravili na druge načine.

Če prijatelju pomagamo zaradi zemeljske koristi proti lastnim prepričanjem in proti svoji vesti, moramo za to odgovarjati in plačati. Naš prijatelj, ki pa je zaradi nas pridobil protipravno korist, bo moral to kasneje tudi plačati, bodisi na zemlji, bodisi tukaj v onostranstvu. Vse se vrača, vse se plača, samodejno.

Ko govorim o možnosti vplivanja na ljudi na Zemlji, se ne spuščam v podrobnosti o metodi, ki jo pri tem uporabljamo. Vendar je zelo blizu vzajemnemu vplivu na Zemlji. V vsakem primeru je rezultat enak, čeprav se postopek lahko razlikuje. Tega se bo vsak posameznik prej ali slej naučil sam, ko bo zaključil prehod med

zemljo in onstranstvom. Zato na tem mestu ni niti potrebno niti posebej zanimivo navajati podrobnosti o tehniki miselnega vplivanja.

Na Zemlji obstaja pregovor, ki se glasi: „Prihajajoči dogodki že vnaprej mečejo svoje sence.“ To je res. Svoje sence mečejo vnaprej in občutljivi ljudje jih vedno začutijo in dojamejo, ter ugibajo njihov izvor.

XI. Poglavje

Opozorilne slutnje in vizije

Na širokem področju, ki ga povzemamo pod izrazom „slutnje“, je veliko vraževerja. Pogosto pa se vendar le izkaže, da so slutnje utemeljene in točne glede pričakovanega dogodka. Zato lahko v večini primerov pravo slutnjo označimo kot neke vrste „časovno telepatijo“.

Najpogostejše slutnje so verjetno tiste, ki se nanašajo na skorajšnjo smrt sorodnika ali bližnjega prijatelja. Te lahko skoraj izključno pripišemo telepatiji. Tukaj boste ugovarjali, da oseba, na katero se nanaša slutnja, ne more predvideti svoje smrti, na primer, če do nje pride zaradi nenadne nesreče. Toda duša zadevne osebe to ve in to spoznanje oznanja s slutnjo, ki jo je mogoče čutiti bolj ali manj dolgo vnaprej.

Tukaj je primer: Gospod A. ima slutnjo o smrti svojega prijatelja B., kar potrdi smrt B., ki doživi nepredvidljivo usodno nesrečo.

In zdaj pojasnilo: Onostranski prijatelji gospoda B., ki se močno zanimajo za njegovo življenje, ga nenehno obkrožajo in varujejo, da bi mu pomagali, če je treba. A nanj ne morejo popolnoma vplivati. Ne morete ga prisiliti, da naredi to in da ne naredi onega. Poleg tega imajo dejanja gospoda B. v preteklosti določene nespremenljive zakonite učinke na potek njegovega življenja, ki se jih ne zaveda. Njegovi nezemeljski prijatelji to dobro vedo in popolnoma prepoznajo, kakšne bodo posledice njegovih vsakdanjih navad in dejanj. Tako lahko predvidijo, kaj se bo prej ali slej zgodilo z gospodom B. Čeprav se zdaj trudijo in ga skušajo usmeriti na drugo pot, ne morejo ukrepati namesto njega.

Tako je sam sprožil plaz svoje usode, ki ga lahko ustavi le on. Takrat njegovi prijatelji na drugi strani spoznajo, da je njihov varovanec B. v resni nevarnosti. Spet bodo združili vse sile in si nemirno prizadevali, da bi ga navdušili in zadržali v zadnjem trenutku. Včasih jim uspe. V tem primeru pa so neuspešni in gospod B. doživi usodno smrt.

Vendar so intenzivne in množične miselne sile, ki so jih sprožili njegovi prijatelji na drugi strani, v njem povzročile duševni pretres, ki sicer ni dosegel njegove zavesti, vendar je lahko naredil vtis na njegovega prijatelja A.. Ta je nato prihajajočo nesrečo videl bodisi kot nočne sanje bodisi celo kot materializirano reprodukcijo miselnih podob, ki jih je gospod B. poslal v svojem budnem stanju (vizija). Prostorska razdalja med A. in B. ne igra nobene vloge. Vsi smo v stiku drug z drugim prek nevidnih linij.

Če do uresničitve jasnih in določenih slutenj kasneje ne pride, je to vedno mogoče pripisati delu nezemeljskih prijateljev te osebe, ki so jo v zadnjem trenutku uspeli prepričati, da se spreobrne.

Tako je treba na splošno razložiti vzroke za tako imenovana »opozorila« in slutnje. V vsakem primeru gre za duhovne prijatelje, ki poskušajo komunicirati z osebo, ki jo to v glavnem zadeva, saj pogosto tega ne uspe zaznati. To pa lahko zaznajo nekateri drugi, kot slutnjo prihajajoče nesreče.

XII. Poglavje

Prehod v pravo „domovino duše“

Prišli so zadnji dnevi našega bivanja na „Modrem otoku“. Kmalu se bomo preselili v naslednjo sfero, ki bo v večini primerov postala naše stalno prebivališče.

„Modri otok“ je kraj prilagajanja na povsem nove okoliščine, je tako imenovana „hiša prečiščevanja“. Izraz „hiša prečiščevanja“ je nadvse primeren in opisuje sfero, ki se uporablja kot vmesna postaja med Zemljo in onostranstvom.

Ko se novinec prilagodi novemu načinu življenja in je notranje zdrav, preide v svet, ki ga lahko imenujemo pravi dom duš. Bivanje tam je običajno neprimerljivo daljše od življenja na zemlji.

Vendar se lahko na „Modri otok“ vrnemo kadar koli in to storimo, kadar je treba sprejeti prihajajoče prijatelje ali bivše življenjske sopotnike in jim pomagati v začetnem obdobju. Vendar so to vedno le kratki obiski in nikoli se ne vrnemo, da bi tam živeli za stalno. Načini potovanja v posmrtnem življenju so popolnoma drugačni od tistih, ki jih poznate na Zemlji. Cela vrsta bitij nenehno potuje z „Modrega otoka“ v druge sfere. Ker proces duhovnega zorenja pri vsakem posamezniku traja različno dolgo, so bila bitja, s katerimi sem se pripravljala na odhod z otoka, povsem drugačna od tistih, ki so prišla z mano. Samo potovanje je potekalo na enako senzualen način kot moje prvo: kot strela z jasnega je bilo letenje ali drsenje skozi eter.

Po čudoviti modri barvi pokrajine „Modrega otoka“ se je novo območje, na katerem smo „pristali“, zdelo manj barvito. Poleg tega se je zdelo, da so tukajšnji ljudje povsem zatopljeni v svoje običajno početje. Počutili smo se, kot da smo se vrnili v zemeljsko kraljestvo. Ob prihodu so me še posebej pritegnila nekatera območja sfere, ki so bila zelo podobna pokrajini, v kateri sem živel na Zemlji. To so mi potrdili tudi drugi ljudje: zdelo se jim je, da so se vrnili v svoj zemeljski dom.

V skladu z našim zemeljskim odnosom do življenja smo samodejno dodeljeni skupini bitij, s katerimi se usklajujemo in, ki jim v vseh pogledih ustrezamo. V tem je bistvena razlika v primerjavi z okoliščinami na Zemlji, ki je polje neprekinjenega boja enih proti drugim za uskladitev naših značajev.

Ta sfera obstoja, v kateri se zdaj nahajam, je tista, v katero bo vstopila večina ljudi po smrti.

Znotraj skupine sorodnih duš, ki ji zdaj pripadamo, nadaljujemo skupne interese, se posvečamo osebnim nalogam in se postopoma osvobajamo preostalih ostankov zemeljskih navad, ki nas ovirajo pri nadaljnjem napredku.

Ohranjamo živahne osebne odnose, imamo prijeten dom in pozorno delimo interese ljudi okoli nas. Odvisno od naših želja živimo skupaj v skupinah ali družinah v hišah, drugi v vilah podobnih zgradbah na obrobju odprtega gričevja.

Skoraj nenavadno je videti, kako ljudje, ki so imeli zelo težko življenje v revščini na zemlji, zdaj prebivajo tukaj v palačah. To ustreza njihovi predstavi o rajskem življenju v nebesih in jim je

podeljeno kot nagrada za vse stiske in trpljenje, ki so jih v slogi prestali na zemlji. Na ta način je tiho prenašanje zemeljskih krivic prepoznano kot poseben notranji napredek.

Zato lahko zgoraj omenjeni tu v srečnem okolju posvetijo svoje življenje nadaljnjemu napredku in medtem uživajo v tem, kar jim je bilo na Zemlji odvzeto. Če pa zaradi popolnega zadovoljstva s svojim sedanjim življenjem duhovno mirujejo in si ne prizadevajo za nadaljnji razvoj, morajo ponovno zapustiti svoje palače in se vključiti v drugo okolje.

Vsakdo se mora nenehno izpopolnjevati in si prizadevati za duhovni razvoj ter pomagati nerazvitim.

Ob prihodu v to sfero, smo opustili vse želje po hrani, pijači in spanju. Sedaj smo čisti duhovi, čeprav v tej dolgotrajni fazi življenja še vedno potrebujemo določeno izpopolnjevanje.

Tu so dvorane modrosti, glasbe in počitka, zgradbe za znanstveno raziskovanje, skratka za vse vrste poučevanja in pridobivanja znanja. »Vstopnina« v vse te ustanove ni nič drugega kot globoka želja po nadaljnjem učenju. Kljub temu ne živimo v kakršnemkoli prisilne učenju, ampak živimo z nenehnim, žarečim zanimanjem za vse novo, kar nam pomaga pri duhovnem napredku.

Poleg tega živimo v prefinjeni družbeni ureditvi brez kakršnih koli zemeljskih razrednih razlik. Obstaja absolutna svoboda misli in svoboda izmenjave idej.

Ko smo enkrat osvobojeni zemeljskih omejitev in navezanosti na zemeljske ideje, se lahko premikamo po našem svetu ali drsimo nad zemljo, kakor želimo. Naš način potovanja je tako prefinjen in tako zelo hiter, da nam skoraj uspe biti na dveh mestih hkrati.

Tu se tudi jasno zavemo moči ljubezni, ki jo čutimo drug do drugega. Čutimo jo je veliko bolj jasno kot na zemlji, da, skoraj vidno in ta čudoviti občutek je pravi vzrok za svetlost in jasnost, za lepoto sijaja tega sveta. S tem ne mislim, da ljubezen tu pošilja žarke svetlobe, ampak ozračje, ki ga prežema, je tako lahkotno in krepilno in oživljajoče.

Vsekakor pa je tukajšnje življenje povsem svobodno, srečno in nadvse vedro. To je dežela, kjer se izraža prava ljubezen človeka do človeka in je pripravljena za vse tiste, ki si na zemlji prizadevajo za spodoben in napreden način življenja. Nemogoče je opisati stopnjo

svobode v tem novem svetu ali veselje, ki ga ima vsakdo v njem. O tem bi še rad nekaj povedal.

Ko se nekdo tukaj ustali, v tem resničnem svetu, se z njim pogovori eden od višjih duhovnih učiteljev, ki mu predstavi njegovo celotno življenje na Zemlji. Razlog, motiv in rezultat. Celoten in podroben zapis vsebuje vse, nič ni spregledano in to je čas za plačilo računa. Vsak je zaslišan sam in v minuti je narejena analiza vseh dogodkov, dejanj in misli. Nato je treba opraviti še poravnavo, plačati skupni seštevek za vso našo nepremišljenost, neprijazna dejanja in besede. Plačati se mora vse, kar je imelo neposredne posledice.

Potem moramo preživeti čas v tesnem stiku z zemljo, da bi s svojim vplivom popravili svoje pretekle napake; popraviti, kolikor je le mogoče. Prav tako poznamo in v celoti vidimo rezultate teh prejšnjih dejanj, ki ne prinašajo sreče; ko to stanje mine in lahko vse te stvari postavimo v pravo perspektivo ter oblikujemo delovno okolje, ki postopoma in nenehno odpravlja rezultate in težave, ki smo jih povzročili. Šele nato se lahko vsak izmed nas ustali in zaživi tukaj v svobodi.

Oblika življenja se tukaj zelo razlikuje glede na temperament, osebnost in vpliv zemeljskega življenja. Ljudje se med seboj razlikujejo v čudnem kontrastu. Mnogi med nami nadaljujemo z istim delom kot na zemlji. Tukaj nam ni treba delati, da bi pridobili vsakdanje preživetje, tukaj delamo izključno za duhovno izpopolnjevanje in napredek.

A vendar nismo vedno zaposleni, saj imamo določen program, ki ga moramo opraviti, vendar ima ta program veliko premorov. Tako se lahko v tem „prostem času“ vrnemo k našim dragim bližnjim na zemljo, ter jim iz ljubezni, bodisi iz želje, da bi bili koristni, po svojih najboljših močeh pomagamo v njihovih materialnih in duševnih težavah.

Tukaj imamo vse oblike rekreacije, kot sem že povedal, ko sem imel opravka z Modrim otokom. Tukaj se lahko prepustite kateri koli navadi ali hobiju, ki je nastal na zemlji, vedno pod pogojem, da napredujete.

Iz tega lahko razberete, da je življenje po smrt povsem normalna in naravna zadeva. Še vedno imamo svoje naklonjenosti in tiste, ki trajajo, so še močnejše. Med družinskimi člani in prijatelji imamo enake naklonjenosti, vendar ne povsem enake, kot včasih na

zemlji. Obstajajo razlike med člani družine in morda bo tukaj ta družina spet zelo enotna, saj zemeljske razlike temeljijo izključno na materialnih stvareh. Ko enkrat odstranimo materialno in fizično, ostane pod njimi pogosto le ljubezen.

Velika sprememba, ki jo prinaša smrt, je veliko širši pogled in veliko večji um. Globlje razumevanje in boljša intuicija takoj odpravita številne nekdanje težave in nesporazume. Ko enkrat pridemo na ta resnični svet in, ko enkrat opravimo prvo slovesnost ob sprejemu in poplačamo dolgove, smo svobodni. Lahko delamo kar želimo, vendar napredovanje je prioriteta, drugače sami sebi omejujemo svoje svoboščine. To ni prisilno napredovanje, za vse si lahko vzamemo svoj čas, vendar ne smemo dovoliti, da bi se moč zemeljskih instinktov nad nami povečala. Naučiti se moramo novih pogojev in v celoti živeti zanje.

Ko smo enkrat svobodni, lahko po mili volji potujemo po svojem in vašem svetu. Naša hitrost in način potovanja sta tako velika, da smo lahko skoraj hkrati na dveh mestih. Povsod, kamor gremo, se zavedamo splošne ljubezni drug do drugega. To je veliko bolj očitno kot na Zemlji, saj je atmosfera tukaj zelo poživljajoča in krepilna. Življenje tukaj je veliko lepše, drznejše in srečnejše za vse, ki so na Zemlji živeli razumno življenje, toda nerazumne čaka veliko težav, stisk in žalosti. Velika resnica je v izreku, „kar ste sejali, to boste tudi želi“.

XIII. Poglavje

Večni in neomejeni napredek z svobodno dejavnostjo

Že leta sem odsoten z Zemlje. Čeprav sem z njo v stalnem stiku in sem ohranil naklonjenost do ljudi, pa od prihoda na »Modri otok« nikoli nisem imel želje po vrnitvi v stalni obstoj na Zemlji.

Velikokrat sem si želel slišati glas človeške besede. S svojim vedno jasnim pogledom na to, kaj se bo zgodilo, sem bil pogosto pripravljen svetovati in pomagati, ko so se moji zemeljski prijatelji znašli v težkih in zmedenih situacijah. Z veseljem bi živel med njimi vsaj eno uro, vendar poleg teh bežnih želja, nikoli nisem čutil želje,

da bi se vrnil na Zemljo kot na svoj stalni dom. Moja potovanja, delo in učenje na tej strani življenja me najbolj zanimajo in me popolnoma izpolnjujejo. Odkar sem tu, sem pridobil precej znanja in nekaj od njega sem lahko večkrat prenesel na Zemljo. Kljub temu me, odkar sem zapustil Zemljo, izredno zanimata njena usoda in razvoj. Moja ljubezen do doma je še danes zelo močna, tako kot pri večini duš, ki so še vedno nekako osebno povezane z Zemljo. Ko nekega dne teh vezi ne bo več, se bo moje zanimanje usmerilo izključno na to stran življenja med moje drage prijatelje in sorodnike, moje nekdanje mesto pa bodo zapolnili drugi, ki bodo prišli za mano. Človeški rod bo še naprej napredoval in se vse bolj razvijal.

Ko se danes ozrem nazaj na svoje življenje na "Modrem otoku", sem zelo zadovoljen z napredkom, ki sem ga tam lahko naredil. Moj prehod v ta svet je bil tako nenaden in vznemirljiv, kot je bil na začetku moj prehod, saj nisem vedel, da je moja smrt tako blizu in zagotovo nisem imel te želje. Pred mano je bilo še ogromno dela in načrtovanja za prihodnost, vendar sem nekaj tega lahko dokončal tukaj in krati sem lahko sledil razvoju tistih, ki so ostali na zemlji. Po prihodu na to stran, sem se hitro navadil na nove življenjske razmere, na nov način gibanja, na duhovne moči in na osebno občevanje med bitji. Tu uporabljamo bolj impresiven in intimen način prenašanja idej, čeprav lahko drug z drugim govorimo tudi na zemeljski način, če želimo. Te posamezne značilnosti kažejo, da je razlika med obliko življenja na zemlji in tisto v posmrtnem življenju zelo pomembna.

Največji napredek v razvoju duha, ki nastane pri vsakem posamezniku s preходом v onkraj sveta, pa je očitno odstranitev ovire, ki jo povzroča fizično telo. Čeprav se človek na zemlji ukvarja z najrazličnejšimi duhovnimi podvigi, kot so znanost, umetnost, služenje denarja ali razni poskusi moči, ostaja uspeh v vseh smereh vedno omejen z materialnimi razmerami in jih pogosto onemogočajo. Tu pa je polje delovanja neomejeno in vsako stremljenje neovirano, če so cilji seveda razumni.

Vsako čisto duhovno željo po znanju, modrosti in resnici je mogoče zadovoljiti kadarkoli v našem svetu na neverjeten način. Ni pomembno, ali je intelektualna tradicija dobra ali slaba. Če je slabo, bo zadevna oseba na koncu morala za to odgovarjati v skladu

z zakonom vzroka in posledice. Če je po drugi strani njegovo prizadevanje pozitivno, bodo blagodejne posledice duhovna moč, sreča in moč. In končno, tudi to veste, da vsako duhovno znanje, ki smo ga pridobili, ostane z nami za vedno.

Zdaj, ko ste na Zemlji, gradite svoja telesa za svoje naslednje pogoje. Vaše misli gradijo kakovost vašega sedanja življenja. Ta svet, v katerem sem že dolgo časa, je najbližji vaši zemlji. Poln je mineralov, rastlin, živali in vseh oblik življenja. Vse živali, ki ste jih na Zemlji ljubili in vzgajali k razumevanju, bodo tukaj z vami. Tiste druge živali, ki ne pripadajo nikomur posebej so prav tako tukaj, vendar so na svojih mestih. Rekli boste: „Oh, potem je to le odsev našega sveta. Ni tako, zemlja je le odsev tega sveta. Zemlja ni trajni svet. Je šola za usposabljanje. Na Zemlji niste samo zato, da bi si nakopičili bogastvo in uživali v življenju, samo zato, ker je; na njej ste zato, da spoznate resnico o svojem značaju ter o tem, kako ga obvladati in razvijati, da bi v celoti izkoristili vse zemeljske lepote in užitke, vendar morate biti gospodar in jim ne dovoliti, da bi vas ti obvladovali.

Kot sem že dejal, ko se ozrem nazaj na svoje življenje tukaj, sem zadovoljen s tem, kar je bilo narejeno tako na področju splošnih rezultatov na osebni kot tudi na širši način. Duhovni ljudje smo zelo napredovali v komunikaciji z Zemljo. V veliko in izjemno pomoč so nam bili fizična moč duhov vseh mladih moških in žensk, ki so prešli med nedavnimi boji po vsem svetu; ne samo angleških, ampak vseh. S seboj so prinesli veliko fizično moč in odločnost, s pomočjo katere smo lahko porušili številne ovire, ki ločujejo oba svetova.

Te resnice niso v skladu z idejami mnogih ljudi, vendar to ni razlog, da bi rekli, da niso resnične. Resnica je včasih nepričakovana in ne preveč prijetna, vendar je vedno najmočnejša in se bo razkrila, ne glede na to, ali prinaša užitek ali bolečino. Pojdite, vsak od vas, v resničnosti ali domišljiji, na rob visoke pečine s pogledom na morje. Naj bo svetla, zvezdnata, mrzla noč in pojdite sami. Stopite tam in meditirajte. Poglejte navzdol na luči vseh zasidranih ladij v pristanišču in razmišljajte; nato pogledajte navzgor v zvezde. Veste, kje ste in popolnoma se zavejte utripanja in gibanja luči na ladjah. Vidite jih. Oddaljeni ste le malo stran in morda bi jih lahko slišali, če bi jih poklicali, vendar bi bilo lažje počakati, da se tema razblini

in vas bodo videli brez kakršnegakoli truda. Takšni smo duhovni ljudje; zavedamo se tistih, ki so ostali za nami, nekateri so pripravljene čakati, drugi se borijo in se trudijo, da bi se slišali. Od Zemlje smo le malo oddaljeni. Med tem, našim duhovnim stanjem in velikim končnim stanjem pa je tolikšna razdalja kot med vami na pečini in najbolj oddaljeno zvezdo. Smo le na majhni poti, na kateri ni nič pozabljenega. Ljubezen ostaja še vedno.

XIV. Poglavje

Vprašanje o končnem cilju duhovnega razvoja

Moje življenje tukaj je povsem normalna in razumno, prav tako kot je bilo moje življenje na Zemlji. Ko sem prišel, nikakor nisem bil obdarjen s pravljimi močmi, kot jih imajo znani čarovniki in vile iz zemeljske literature. Nasprotno, ostal sem povsem normalen človek s povsem normalnimi, treznimi in preprostimi pogledi na življenje. Torej me sprememba med zemljo in posmrtnim življenjem ni bistveno spremenila. Edina sprememba pri meni je moja večja sposobnost gibanja, ki mi omogoča veliko hitrejše gibanje in nam hkrati omogoča hitrejše ukrepanje. Sem tudi mlajši, stanje, ki postaja vedno bolj opazno, dlje ko sem tu.

Toda po vsem, kar je bilo do sedaj prebrano v tej majhni knjigi, bo veliko mojih bralcev imelo pomembno vprašanje temeljnega pomena: "Kam vodi ta pot?" Kaj je naš končni, najvišji in končni cilj?« Tudi na to vprašanje mi je glede na razmeroma omejene intelektualne sposobnosti zelo težko odgovoriti.

To je vprašanje, ki ga je zelo težko rešiti zaradi omejitve uma; tako vašega kot našega. Razložil sem vam, da kakršni ste, takšni boste, ko boste prišli sem. Ko boste tukaj, se boste izobrazili za nadaljnje stanje, ki vam bo namenjeno v doglednem času in tam boste natanko takšni, kot ste se naredili s svojim življenjem tukaj. Boljši ali slabši, srečnejši ali bolj nesrečni. Od tod boste šli, če želite v nadaljnje stanje, v drugo sfero in tudi tam boste ustvarili svoje lastne pogoje.

V tem nadaljnjem stanju boste bolj samostojni; to je beseda, ki jo uporabljam za izražanje stanja, ko ste pri razvoju in napredku manj odvisni od drugih ljudi in stvari. In iz določene sfere, če vaša

stopnja razvoja to dopušča, vam bo dana izbira, da se vrnete na zemljo, da se reinkarnirate. Če po drugi strani rezultat razvoja vašega preteklega življenja to zahteva, boste neizogibno poslani nazaj na zemljo ali dodeljeni določeni sferi, za katero vaš osebni mojster meni, da je najprimernejša, da vas vodi do potrebnega očiščenja.

Bolj razviti duhovi so že dosegli stanje, ki jim omogoča, da pozabijo kakršno koli prejšnjo povezavo z zemljo. Ne morem pa vam povedati, koliko časa bi trajalo, da bi dosegli tako visoko stopnjo razvoja. Na splošno pa bivanje v dejanskem onstranstvu, če pridete na »Modri otok«, traja veliko dlje kot življenje na zemlji. V vsaki sferi onostranstva postane bivanje še daljša.

Tisti, ki je dosegel točko izbire med reinkarnacijo (ponovnim učlovečenjem) in nadaljnjim bivanjem v onostranstvu, ter prestal vse predhodne preizkušnje, lahko, če mu je ljubše slednje, vstopi na povsem novo, nepredstavljivo svetlo polje življenja. Postane popolnoma neoseben. Zdaj je božanski duh, katerega prvotno osebna in individualna ljubezen je zdaj prečiščena v novo, vseobsegajočo ljubezen. Vendar nikoli ne izgubi svoje individualnosti.

Sedaj sem vam podal kratek pregled pogojev »življenja po smrti«, ne zelo podrobno, vendar dovolj, da vam dam navdih in osnovo za oblikovanje lastnega pogleda na veličastnost božjega sveta. Ne bi bilo veliko koristi, če bi šel v nadaljnje podrobnosti in vam povedal več stvari, vam to ne bi dvignilo razumevanja onostranskih božanskih oblik obstoja v višjih sferah, še posebej, ker sam še nimam popolnega vpogleda v ta področja. Jaz sem, kot sem že povedal, opravil le majhen del poti, ki vodi do končne popolnosti. A že ta kratek košček je bil dovolj, da doživite nepričakovano lepoto in mogočno širnost božanskega življenjskega prostora.

Sem kot tisti, ki stoji na višji točki in lahko vidim malo več, kot vidite vi. Najbolje vam lahko razložim, da v teh nadaljnjih stanjih ne prejmete le petdeset, šestdeset ali celo sto odstotkov sreče in veselja, temveč sorazmerno šeststo odstotkov svojega življenja. To je le nazoren način za prikaz stopnje sreče, ki je tu prisotna. Če bi lahko opisal vse procese našega razvoja, bi mnogi rekli: „Oh, tega nočemo! Ko enkrat dosežete to stanje in ga zavestno zaznate kot popolnoma resnično, kot je danes zemeljsko življenje, daleč od

kakršne koli domišljije, potem boste z njim več kot zadovoljni. Na misel mi pride primerjava: pomislim na starega človeka, ki sedi na svojem invalidskem stolu in ga vprašajo, ali želi motor. Brez dvoma bi odgovoril, da bi imel raje invalidski voziček. A, če bi se ponovno spremenil v dvajsetletnega mladeniča, bi bila njegova izbira prav gotovo drugačna. To je načelo, ki je osnova vse te stvari.

Ne verjemite, da je razvojni načrt svetov krut, poln trpljenja in nepravilnosti ter nenazadnje vzrok za večno bolečo ločitev od vseh dragih in dragocenih ljudi, ki vam bodo nekega dne s smrtjo za vedno odvzeti. Povem vam in vas prosim, da mi verjamete: Ločitve ni! Vedno, ob vsakem času in ob vsaki uri je mogoče, da duše „umrlih“ ostanejo v najtesnejšem stiku s svojimi bližnjimi na tej strani življenja in to se tudi dejansko tudi izvaja.

XV. Poglavje

Kršćanstvo in spiritualizem

Tragično dejstvo je, da je izraz „spiritualizem“ sčasoma postal tako obremenjen s celo vrsto predsodkov, napačnih predstav in obrekovanj, da pri večini ljudi, ki slišijo zanj, samodejno sproži negativen odziv. Načeloma večina ljudi ta izraz takoj poveže z idejo vraževerja, čarovništva in vedeževanja, ki so seveda napačni, celo nevarni in so lahko delo antikrista. Vendar pa ti ljudje niso le popolnoma nevedni, zaradi svoje vnaprejšnje naravnosti vse tovrstne stvari naravnost zavračajo in nočejo poslušati ali prebrati niti ene same besede na to temo.

Zato bi rad v zadnjem poglavju nekaj na kratko povedal o tem: »Spiritualizem« ni delo Antikrista. V njem so vsebovana vsa načela Kristusovega nauka. Kristus nas je učil prave ljubezni, velikodušnega in strpnega razmišljanja ter pripravljenosti pomagati sočloveku: »Ljubi svojega bližnjega kot samega sebe.« Tudi »spiritualizem« uči isto. Kristus je bil nosilec božjega duha in je v tem poslanstvu svojim učencem in s tem vsemu človeštvu naložil zakone, po katerih naj vodijo svoje življenje in delo. Te iste zakone in nauke boste našli tudi v spiritualizmu.

Samo zato, ker je bil eden od Jezusovih učencev šibak in grešen človek in, ker so številni privrženci krščanske vere prav tako

zagrešili resne grehe, nihče ne bo niti za trenutek verjel, da je bilo Kristusovo delo slabo ali celo satansko. Zavedajte se, da so bili Kristusovi nauki najdragocenejši in najvišji v zgodovini človeštva. Prinesel nam je religijo ljubezni kot gibalno silo vsega dobrega. Resnično upam, da tukaj razumete, morda prvič v polnem pomenu, da je spiritualizem zgrajen na temeljih prav te vere ljubezni. Njegovi zakoni so tisti, ki nam jih je dal Kristus pred 2000 leti.

Vse religije in veroizpovedi, ki obstajajo na zemlji, na koncu temeljijo na istih zakonih. Razlikujejo se le v nekaj pomembnih podrobnostih. Kar bodo eni dovolili, bodo drugi obsojali, posameznik pa se sam odloči, katera mu najbolj ustreza. Toda v bistvu so enaki in to je tisto, kar je pomembno. Vsakdo ima pravico, da se sam odloči, katera oblika vere je prava zanj. Ta njegova izbira bo tudi pokazala, v kolikšni meri je sposoben dojeti resnične božje zakone. Izbral bo na način, ki bo najbolj ustrezal njegovi trenutni stopnji duhovnega razvoja.

Vse zemeljske religije in nauki imajo seveda bolj ali manj ozko opredeljene meje, vendar nekatere daleč presegajo povprečno mero omejitve. Primerjamo jih lahko s številnimi cestami, ki vse težijo k istemu cilju. Tako večina verstev v svojih bistvenih izjavah sledi naukom Jezusa Kristusa, nekatere po ozkih strmih poteh ali ozkih stezah, druge po širokih in blagih cestah.

Spiritualizem, ki uči o resničnosti in učinkovitosti Duha, kaže najnežnejšo in najširšo pot nazaj v naročje nebeškega Očeta.